

ฉันดีใจที่นายมางานวันเกิดฉันในวันนี้คะเซนทร์ นี่ถ้านายยังอยู่ที่ไรเซอร์รอดตี ฉันคงต้องให้ลูกน้องไปหิ้วนายขึ้นเครื่องบินมาแน่ๆ”

“อะไรจะขนาดนั้นวะ”

คะเซนทร์ยกแก้วเหล้าขึ้นจิบพร้อมกับฉีกยิ้มกว้างให้กับเพื่อนสนิทที่ยืนคุยกันอยู่ในมุขสลัวๆ ของบ้านพักหลังใหญ่ของม้านี่ที่มิงงานเลี้ยงฉลองวันเกิดกันอย่างสนุกสนาน เขากับชินวุฒิเป็นเพื่อนสนิทกันมานานมาก ตั้งแต่สมัยเรียนที่เมืองนอกจนถึงปัจจุบัน และช่วงนี้เขาก็ถูกสั่งให้ลงมาดูแลกิจการที่กรุงเทพฯ แทนพี่ชายที่ตอนนี้ติดเมียและลูกมากๆ ซึ่งเขาเองก็ไม่ได้ว่าอะไรเพราะจะได้เปลี่ยนบรรยากาศด้วย มากรุงเทพฯ ก็ได้เจอเพื่อนๆ หลายคน โดยเฉพาะชินวุฒิที่พอรู้ว่าเขามากรุงเทพฯ มันก็รีบมาหาเขาและก็ลากเขามางานวันเกิดมันจนได้ บ้านพักหลังนี้อยู่ในจังหวัดชลบุรี จึงรับรองแขกที่มาจากที่ไกลๆ ได้เต็มที่ มีห้องพักให้เรียบริบายทุกคน เขาได้พักที่บ้านของชินวุฒิเหมือนกับหลายๆ คนที่เดินทางมาร่วมฉลองวันเกิดเพื่อนในวันนี้

คเซนทร์เป็นหนุ่มหล่อเข้มคมคาย อายุยี่สิบแปดอย่างยี่สิบเก้าปี ผมสีน้ำตาลเข้ม ดวงตาดูดันสีน้ำตาลทอง ใบหน้าแกร่งนั้นมึนหวดเครา ขึ้นอยู่ แต่เจ้าตัวตัดเล็มอย่างเรียบร้อย เพราะต้องมาดูงานที่โรงแรมจึงต้องใส่สูทผูกไทอย่างดี ถ้าเป็นที่ไรก็จะแต่งตัวสบายๆ ปล่อยให้หนุ่มหวดเครารกครึ้ม ผิวสีแทนสวยเพราะต้องออกไร่ตากแดดเป็นประจำ ประกอบกับชอบออกกำลังกายจนมีกล้ามเนื้อสวยน่าสัมผัสทำให้เขายิ่งดูน่าหลงใหล และไม่ว่าจะอยู่ในชุดเสื้อผ้าแบบไหนก็ดูดีคนละแบบ เขาเป็นทายาทคนสำคัญของเซอร์รอสติ และได้ช่วยทางบ้านดูแลกิจการของตระกูลอย่างเต็มที่ ไม่แพ้พี่น้องคนอื่น ๆ เรียกได้ว่าทุกคนทำงานแทนกันได้หมด เพราะพวกเขาถูกสอนให้รู้จักการทำงานตั้งแต่เด็กๆ และทุกคนก็ไม่คิดที่จะทิ้งงานของตระกูลไปไหนด้วย เป็นตระกูลใหญ่ที่ร่ำรวยติดอันดับต้นๆ ของประเทศไทยและยังติดอันดับในระดับโลกอีกด้วย กิจการหลักจะมีทั้งในและต่างประเทศ เรียกได้ว่าการบริหารงานนั้นครบวงจร แต่จะมีบ้านใหญ่อยู่ที่ภาคเหนือ ทุกคนจะอยู่กันที่นั่นเสียมากกว่า ที่ภาคเหนือก็จะเป็นไร่เซอร์รอสติขนาดใหญ่ มีไร่ส้ม ไร้ชา ฟาร์มม้า สนามม้า รีสอร์ทที่ชื่อดังที่ยอดจองคิวแต่ละปีแน่นเอียด และไร่ผลไม้แบบผสมผสานกว้างขวาง ส่วนในกรุงเทพฯ จังหวัดท่องเที่ยวใหญ่ๆ และต่างประเทศ ก็จะเป็นกิจการเกี่ยวกับโรงแรมสุดหรูในเครือเซอร์รอสติทั้งหมด

“ไม่ได้เลย ถ้าขาดนายไปฉันกับคนอื่น ๆ ไม่ยอมอมอย่างแน่นอนไว้วัย”

ชินวูฒิทำหน้าที่ตาและน้ำเสียงซึ่งจริงจังสุดๆ อย่างไรก็ตามเสียเขาจะต้องลากคเซนทร์มาได้ และคืนนี้ก็พามันมาจนได้ คเซนทร์เป็นทายาทของเซอร์รอสติที่ใครๆ ต่างก็รู้จักและอยากที่จะได้เป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวใหญ่นี้ คนในสังคมนักธุรกิจและไฮโซต่างพูดถึงหลานๆ ของคุณอาชาที่มีหลายคน และแต่ละคนก็ใสดและหน้าตาดีกันทั้งนั้น รวมถึงคเซนทร์เพื่อนของเขาคนหนึ่งที่เนื้อหอมอย่างมาก มีแต่สาว ๆ ทั้งสายตาเชิญชวนให้ทั้งคืนตั้งแต่มันเดินเข้ามาในงาน คเซนทร์ เซอร์รอสติ หรือที่เพื่อนๆ ชอบเรียกว่า

ไอ้ข้าง ซึ่งมันก็เฉยๆ แถมชอบเสียดด้วย เป็นข้างสามตัวสุดห่าม แต่พี่ชาย
ถูกพันธนาการไปแล้วเรียบร้อย เหลือมันอีกเชือกเหนียวแหละ

“แหม ทำอย่างกับว่าตัวติดกันอย่างนั้นแหละ”

“หึ ไม่ติดหรอก แต่นานๆ จะได้เจอนายว่ะ” ชินวุฒิบอกกับเพื่อนไป
พร้อมทั้งบยกมือขึ้นกำหมัดต่อยที่ต้นแขนเพื่อนไปเบาๆ หยอกกันเล่นๆ

“ฉันก็คิดว่างานเล็กๆ ที่ไหนได้งานใหญ่เหมือนกันนะเนี่ย”

“ก็คุณแม่นะสิ บอกว่าต้องงานใหญ่สักหน่อย ฉันก็ขี้เกียจค้ำัน ดีว่า
ท่านไม่เชิญเพื่อนท่านมามากเท่าไร ไม่อย่างนั้นจะงานใหญ่กว่านี้อีก”

“คุณแม่แกยังพยายามหาคุณให้เจออยู่หรือเปลววะ” คเซนทร์แส้งถาม
ออกไปเพราะรู้ว่าแม่ของชินวุฒินั้นแจ้ก็เจ้าการเรื่องหาคุณให้กับลูกชายแค้ไหน
เพื่อนเขาก็เอาตัวรอดได้ทุกครั้งไป และในคืนนี้เขาก็เห็นลูกท่านหลานเธอ
หลายคนอยู่เหมือนกัน คาดว่าเป็นคุณแม่ของชินวุฒิเชื้อเชิญมาแน่ๆ แต่ก็
สวยๆ ทั้งนั้น อาจจะถูกตาต้องใจเพื่อนเขาบ้างสักคนนั้นแหละ

“ก็เหมือนเดิม ถ้ามไอ้พวกนี้ได้ แต่มีหรือที่ฉันจะยอมให้คุณแม่ทำให้
แกไม่เห็นเหรว่าคืนนี้มีลูกๆ หลานๆ ของพวกนักธุรกิจใหญ่มาตั้งหลายคน
แต่ละคนก็สวยๆ นะ แต่ฉันจะไม่ทำให้แม่ของฉันได้ใจไปหรอก ขอเลือกเอง
ดีกว่า”

ชินวุฒิส่ายหน้ายิ้มๆ เขาไม่ยอมให้แม่ของเขามาบงการชีวิตได้หรอก
เรื่องอะไร หากเมียก็ต้องหาเองสิถึงจะถูก เพื่อนคนอื่นๆ ก็มีแฟนกันหมดแล้ว
เหลือแต่เขากับคเซนทร์นี่แหละที่ยังไม่มีแฟน พี่ชายฝาแฝดของคเซนทร์ก็
แต่งงานกันไปแล้ว กรินทร์พี่ชายฝาแฝดคนโตแต่งงานแล้วพร้อมกับมีลูก
น่ารักมากๆ อีกด้วย สร้างความแปลกใจให้กับพวกเขา แต่ก็ได้รับความ
กระจ่างจากคเซนทร์ไปเรียบร้อยแล้ว ส่วนคชินทร์พี่ชายฝาแฝดคนที่สองก็
แต่งงานไปไ้แล้ว ก้นกับพี่ชายคนโต เหลือแต่คเซนทร์ที่ยังเป็นโสด

“จริงๆ พยายามพาไอ้ชินมันไปดูตัวตลอดเลยว่ะ โคตรขำ” หนึ่งใน
เพื่อนของเขาที่ล้อมวงกันอยู่พูดออกมาแล้วกลั้วหัวเราะกันอย่างสนุกสนาน

“เออเข้าไปเหอะ พวกนายก็ระวังว่าแม่ของพวกนายจะทำเหมือนกับแม่ของฉัน”

“ไม่ต้องห่วง ฉันมีแฟนแล้ว คุณแม่ฉันหายห่วงแน่นอน”

เมธบอกร่างมีชัย และอีกสองคนก็พยักพยิตตาม เพราะว่ามีสาวข้างกายกันแล้วเหมือนกัน ทำให้ชินวุฒิกับคเซนทร์ถึงกับหันมามองหน้ากันพร้อมทั้งถอนหายใจและกลอกตามองบนให้กับพวกอวดแฟน เขาเห็นแล้วว่าแฟนของพวกมันแต่ละคนสวยพริ้งและเปรี้ยวเซ็ดฟันแค่นั้น นายแม่ของพวกมันคงปวดหัวกันแน่นอน

“เฮ้ พวกแกเห็นนั่นไหมวะ” ชินวุฒิพยักพยิตไปทางกลุ่มคนที่รวมตัวกันดื่มและพูดคุยอยู่ห่างๆ หนึ่งในนั้นเป็นคนที่พวกเขารู้จักดี

“ไอ้อนุชิตนี่หว่า นายเชิฎม้นมาเหอะ” เมธเบิกตาขึ้นแล้วหันมามองหน้าคเซนทร์เมื่อจำได้ว่าหนึ่งในนั้นเป็นใคร ถ้าไม่ใช่คู่แข่งในอดีตของคเซนทร์

“เปล่าอะไวยัย ฉันไม่ได้ชวนสักหน่อย สงสัยว่าคุณแม่น่าจะเชิฎมาแน่ๆ” ชินวุฒิส่ายหน้าหัวเราะเพราะว่าเขาไม่เชิฎม้นอย่างแน่นอน สงสัยจะเป็นคุณแม่ เพราะว่าเขาารู้จักกับครอบครัวของอนุชิตดี

“ช่างมันเถอะ อย่าไปสนใจมันเลย” คเซนทร์มองตาด้วยสายตาดึงๆ เขากัดฟันกรอด พยายามระงับความโกรธเกลียดที่เคยมีมาแต่ก่อนเอาไว้ให้ลึกสุดใจ เพราะคนอย่างไอ้อนุชิตมันทำให้เขาไว้อย่างเจ็บแสบจริงๆ

“ฉันก็ว่าอย่างนั้นแหละ เรามาดื่มกันต่อดีกว่า เตียวฉันจะแนะนำให้นายสองคนรู้จักกับเพื่อนของแฟนฉัน สวยๆ เด็ดๆ ทั้งนั้นเลยนะ น่ารักก็มีรับรองว่าชอบแน่ๆ”

เมธพยายามดึงความสนใจของทุกคนให้กลับมาอยู่ในพื้นที่ของตัวเองเหมือนเดิม เพราะเขาก็รู้ดีว่าเพราะอะไรคเซนทร์กับอนุชิตถึงขม่นกันขนาดนี้ เขาคาดว่าไอ้อนุชิตมันต้องรู้ดีว่างานนี้คเซนทร์จะต้องมา ไม่อย่างนั้นมันไม่เสนอน้ำมาที่นี้แน่ๆ

“ฮึ จะแนะนำให้พวกฉันรู้จักมันหรือ คงไม่ต้องหรือมั้ง พวกฉันจับเองได้ไว้ย”

ชินวุฒิกมมือขึ้นกอดคอคเซนทร์แล้วก็ยกแก้วเหล้าขึ้นมาตรงหน้าพร้อมบอกกับเมธด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น วันนี้เขาอาจจะได้สาวๆ เข้าห้องสักคนสองคนก็ได้ คเซนทร์ก็เช่นกัน เขาเห็นว่ามีสาวๆ คอยส่งสายตาให้อยู่เนืองๆ

“มันใจขนาดนั้นเลยหรือวะ” เมธสายหน้ายิ้มๆ ให้กับชินวุฒิแล้วก็เหลือบมองคเซนทร์ที่นิ่งๆ และยิ้มแค่มุมปากเท่านั้นก็ต้องถอนหายใจเล็กน้อย แต่ดีว่ายังไม่มีการเผชิญหน้ากัน

“เฮ้ยๆ น้องสาวไอ้ฮันนี่มันมาด้วยหรือวะนั่น”

เพื่อนอีกคนสะกิดเมื่อเห็นว่าฮันนี่ไม่ได้มางานนี้คนเดียวแต่พาน้องสาวมาด้วย ทำให้ทุกคนที่ได้ยินหันขวับไปมองอย่างรวดเร็ว แล้วก็เห็นหญิงสาวสวยผมยาวสลวยเต็มแผ่นหลังอยู่ในชุดเดรสสีดำเข้ารูปคอขาดแขนกุดยาวแค่อ้า สวมรองเท้าส้นสูง ถือแก้วแชมเปญในมือข้างหนึ่ง ส่วนอีกข้างถือกระเป๋าขนาดเล็กเอาไว้ กำลังพูดคุยและหัวเราะกันอย่างสนุกสนานอยู่กับกลุ่มหญิงสาว

“แพรวนาหรือวะนั่น สวยขึ้นผิดหูผิดตาเลยว่ะ” เมธหรือที่ตามองและครางออกมาแผ่วเบา ไม่คิดว่าแพรวนาจะดูเซ็กซี่ขึ้นกว่าแต่ก่อนเยอะเลยหรืออาจจะเป็นเพราะว่าเขาไม่ได้สนใจข่าวคราวของครอบครัวนี้สักเท่าไร

“เพิ่งเห็นหรือวะเมธ ฉันเห็นนานแล้ว ทำตาโตอ้าปากค้างแบบนี้ระวังแฟนนายเอาไว้เถอะ มาเห็นเข้าเดี่ยวได้เป็นเรื่องแน่ๆ” ชินวุฒิยิ้มมุมปากเยาะๆ ให้กับเมธ แค่มองสาวสวยหน้าน้อยทำเป็นอ้าปากค้าง เดี่ยวเถอะแฟนมันมาเห็นเข้าจะเป็นเรื่อง

“หุบปากก็ได้วะ ก็สวยขึ้นจริงๆ นี่หว่า เนอะคเซนทร์”

“อืม” คเซนทร์หรือที่ตามองเพื่อนๆ และรับคำในลำคอแผ่วเบา เขาเห็นแล้วว่าน้องสาวไอ้ฮันนี่มันสวยแค่ไหน เขามองตามผู้หญิงกลุ่มนั้นด้วย

สายตาดูนิ่งๆ พร้อมกับยกยิ้มมุมปากอย่างเจ้าเล่ห์ ก่อนที่จะเปลี่ยนเป็นเอ็นชามากขึ้น
เมื่อเห็นใครอีกคนเดินเข้ามาสมทบ

“แม่เจ้า นั่น...” เมธเบิกตาอ้าปากค้างจ้องมองไปยังคนที่เดินเข้ามาใกล้กับน้องสาวของอนุชิต ก่อนที่เขาจะถอนสายตาทันมาหาเพื่อนของเขา ที่ตอนนี้กรามหนาบาดแน่นจนขึ้นสันนูน ดวงตาคมเข้มนิ่งและดูดุดันอย่างเห็นได้ชัด ทำเอาเมธถึงกับลอบกลืนน้ำลายลงคอ

“เออ นั่นขวัญข้าวใช่ไหม หรือว่าพะแพง ซิท! มาหมดเลยเหรวอะ บ้าจริง”

“ไอ้ชินวุฒิ...” เมธเรียกเพื่อนเสียงต่ำพร้อมกับขยิบตาให้อย่างรู้กัน

“เออ ขอโทษวะคะเซนทร์”

“ไม่เป็นไร” คะเซนทร์หันมาตอบเพื่อนด้วยน้ำเสียงขมขื่นๆ ยกแก้วเหล้าในมือขึ้นดื่มอีกใหญ่ เขาไม่คิดว่าจะเจอคนพวกนี้ที่นี้ด้วย ไม่คิดจริงๆ แต่ไอ้อนุชิตกับน้องมันก็ทำให้เขาอยากจะขยำมันแล้ว แต่ที่ต้องมาเจอกับบุคคลที่เขาไม่ต้องการพบอีก

“แต่ไอ้อนุชิตมันเล็กกับพะแพงแล้วนะ” เมธบอกเสียงเรียบราวกับกระซิบ แต่คะเซนทร์ได้ยินและคนอื่นๆ ก็ทราบแล้วเหมือนกัน แต่ไม่อยากจะพูดให้เพื่อนสะเทือนใจแค่นั้นเอง มันเป็นเรื่องเก่าตั้งแต่สมัยอยู่เมืองนอก ก่อนที่ทุกคนจะเรียนจบกลับมาทำงานให้กับครอบครัว และเป็นเรื่องที่ย้อนไทม์มากสำหรับทุกคน เพราะทราบดีว่าเกิดอะไรขึ้นตอนนั้น

“ฉันรู้” คะเซนทร์กัดฟันพูดออกมา เขาแทบอยากจะปาแก้วที่ถืออยู่ลงพื้นแล้วกลับไปห้องพักของตัวเองนัก เขาจ้องมองคนพวกนั้นยิ้มแยมให้กันอย่างเอ็นชามาก่อนที่หนึ่งในนั้นจะมองมาทางนี้และก็หุบยิ้มหลบสายตาไม่กล้าที่จะมองมาตรงๆ เพราะรู้แล้วว่าเขายู่ตรงนี้ คงจะจำได้สินะว่าใคร

“นายรู้เหรวอะ” เพื่อนทุกคนหันมามองและถามออกมาพร้อมกันอย่างไม่อยากจะเชื่อว่าคะเซนทร์จะทราบความเป็นไปของอดีตคนเคยรักที่หักหลังมันแบบนั้น พวกเขาคิดว่ามันจะไม่สนใจแล้วเสียอีก

“อิม” คเซนทร์พยักหน้ารับขริ้มๆ ดวงตาคมเข้มเย็นชาหรือลึนดๆ ยกแก้วเหล้าขึ้นดื่มถี่ขึ้น จนได้เวลาที่เจ้าของงานจะต้องตัดเค้ก ทุกคนจึงไปรวมตัวกันยังลานด้านหน้าบ้านที่ตั้งเค้กก้อนใหญ่เอาไว้ เขาถูกเจ้าของงานและเพื่อนๆ ลากไปยืนตรงหน้าเค้กพร้อมกับเจ้าของงาน และต้องเผชิญหน้ากับกลุ่มคนที่พวกเขาไม่ต้องการจะเจอสักเท่าไร อนุชิตนั้นยืนอยู่ข้างน้องสาวฝั่งตรงกันข้ามกับคเซนทร์ ส่วนพะแพงกับขวัญข้าวยืนอยู่ใกล้ๆ กัน ทุกคนเห็นคเซนทร์แล้วต่างก็มีสีหน้าแตกต่างกันออกไป อนุชิตนั้นมองและยิ้มเยาะมุมปากมาให้กับคเซนทร์ ส่วนแพรวนาก็มองมาที่คเซนทร์กับเจ้าภาพยิ้มๆ ทำราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น ทั้งๆ ที่เธอทราบเรื่องที่เกิดขึ้นเหมือนกัน พะแพงได้แต่มองมาที่คเซนทร์และยิ้มเจื่อนๆ อยากจะเข้ามาทักเขาเติมแถม ส่วนขวัญข้าวนั้นไม่กล้ามองมายังคเซนทร์สักเท่าไร เพราะรู้ว่าเขาไม่ชอบหน้าเธอกับพี่สาวที่เคยทำผิดต่อเขาครานั้น เธอเห็นเขาเมื่อสักครู่นี้ แต่ไม่สามารถมองได้นานเพราะเขามองจ้องอยู่ด้วยสายตาดุดันน่ากลัว

“ฉันว่ามีคนอยากจะคุยกับนายนะคเซนทร์” เมธยืนหน้าเข้ามากระซิบบอกกับเจ้าตัวด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา ะหว่างที่ปรบมือให้กับซินดูมิที่กำลังตัดเค้กอยู่

“ฉันไม่อยากจะคุย” คเซนทร์ส่ายหน้าตอบ แต่มองไปยังบุคคลที่สร้างความเจ็บช้ำให้กับเขาด้วยสายตาว่างเปล่าปนเหยียดๆ เล็กน้อย เขาไม่มีวันที่จะหวนกลับไปได้อย่างแน่นอน

“หวังว่าเธอจะไม่ตามตั้งोनายหรือคะ”

“ถ้าหน้าด้านก็ลองดู” คเซนทร์เค้นเสียงลอดไรฟันออกมาเหยียดๆ

“ใจเย็นเพื่อน” เมธยกมือขึ้นตบเบาๆ พร้อมกับกระซิบบอกเบาๆ จนเจ้าของงานตัดเค้กส่งให้คุณแม่และผู้ใหญ่ที่มานั่งงานเรียบร้อยแล้ว พิธีกรก็กล่าวเปิดพลอร์ให้เจ้าภาพลงไปที่เต็นท์ด้วยดนตรีที่สนุกสนานจากดีเจชื่อดังที่จ้างมาในงานนี้โดยเฉพาะ หนุ่มสาวเริ่มจับคู่ออกมาเต้นกันอย่างสนุกสนาน ส่วนผู้ใหญ่ก็แยกไปนั่งตามโต๊ะและรับประทานอาหารพูดคุย

กันเหมือนเดิม

คเชนทร์หมุนตัวหันหลังกลับเดินไปยังที่เดิมที่ยืนคุยอยู่กับกลุ่มเพื่อนก่อนหน้านี้ เพื่อนคนอื่นๆ ต่างก็จับมือกับคนรัก คงไปรวมแจมกันอย่างสนุกสนาน เขามองดูผู้คนที่เดินร่าพร้อมไปกับยกแก้วเหล้าขึ้นดื่มอีกใหญ่

“เออ...ฉัน พะแพงขอคุยด้วยได้ไหมคะ” เสียงเล็กแผ่วเบาที่ได้ยินจากทางด้านหลังทำให้คเชนทร์นิ่งซึ่งก่อนจะค่อยๆ หมุนตัวมามองผู้หญิงที่ทักเขา

“ถ้าผมบอกว่าไม่สะดวกจะคุยกับคุณล่ะ”

“คุณข้าง พะแพงขอร้องค่ะ”

“โอกาสสำหรับคุณมันน้อยมากแทบไม่มีเลย”

“คุณข้าง!..”

“รบกวนเรียกผมว่าคเชนทร์ครับ ข้างไว้สำหรับคนที่ผมสนิทจริงๆที่ไม่ใช่คุณ”

คเชนทร์ยิ้มเย็นและบอกด้วยน้ำเสียงราบเรียบให้กับผู้หญิงสวยตรงหน้าที่เขาจำได้ดีว่าเธอสวยแค่ไหนแม้ยามที่แอบซัดกัน แต่ในตอนนี้นั้นไม่ใช่แล้ว เขาไม่ได้หลงใหลในตัวผู้หญิงคนนี้อีกแล้ว เหลือเพียงความว่างเปล่าและรังเกียจ

“คุณ...” พะแพงหน้าถอดสีจนแทบไม่มีสีเลือด แต่เธอลำบากกับความขายหน้าเอาไว้ ในเมื่อเขาไม่ให้เธอเรียกแบบสนิทสนมอีกแล้ว ก็ได้เธอจะเรียกเขาอย่างที่เขาดต้องการ เธอหวังว่าเขาจะยอมรับเธออีกครั้งหลายๆ ครั้งที่เขามากรุงเทพฯ เธอพยายามที่จะเข้าพบเขา แต่เขาไม่เคยให้โอกาสเธอได้ใกล้ชิดเขาเลย เธอมักจะโดนปฏิเสธจากบอดี้การ์ดของเขา มาตลอด และเธอคิดว่านั่นเป็นคำสั่งของเขาเช่นกัน

“พะแพงขอโทษที่เรียกโดยพลการค่ะ”

“ดี...ฉันก็ไม่มื่ออะไรต้องพูดแล้ว ผมขอให้คุณอยู่ห่างจากผมจะดีกว่า”

“แต่พะแพงอยากเจอคุณมากนะคะ หลายปีที่คุณไม่ให้พะแพงเข้าใกล้

คุณเลย พะแพงอยากจะเจอคุณ พะแพงอยาก...”

“คุณก็น่าจะรู้เหตุผลที่ผมไม่ยอมให้คุณมาเจอกับผมอีก คนทรยศแบบคุณไม่สมควรได้รับโอกาสอีกครั้ง”

“แต่พะแพงก็รักคุณนะคะ เรื่องนั้นมันก็แค่ความผิดพลาดซึ่งมันผ่านไปนานแล้ว”

“ใช่ และผมก็ไม่ชอบของเหลือจากใครอีก คุณไปได้แล้ว ผมอยากอยู่คนเดียว”

“คุณคเซนทร์คะ พะแพงขออภัย”

“สำหรับคุณ หหมดโอกาสแล้วพะแพง ไปซะ ก่อนที่ผมจะโมโห” คเซนทร์เริ่มเสียงเข้มเพราะเขาไม่ชอบผู้หญิงเข้าๆ และยิ่งกับเธอคนนี้ด้วยแล้วทำให้เขาอยากจะผลักให้ล้มไปเลย

“คุณคเซนทร์ พะแพงรู้ว่าคุณไม่ได้เป็นคนแบบนั้นหรอกค่ะ คุณอ่อนโยน คุณไม่ร้ายกับพะแพงใช่ไหม”

“ผมขอให้คุณไปซะ” คเซนทร์เค้นเสียงลอดไปฟันออกมาที่ยิ้มๆ อีกครั้ง และทำให้พะแพงเริ่มที่จะกลัวมากขึ้น เธอหน้าเงื่อนและถอยห่างออกมา

“พี่พะแพง” เสียงเล็กๆ ที่ดังมาจากความมืดด้านหลังทำให้ทั้งสองคนขยับตัวหันมามอง และเจ้าตัวก็ต้องชะงักเมื่อเห็นว่าใครอยู่กับพี่สาวของเธอ ตรงนี้ มีน้ำละ พี่สาวของเธอถึงได้ขอตัวออกมาตามลำพัง เพื่อที่จะมาพบเขาเอง ผู้ชายที่เคยเป็นอดีตคนรักของพี่สาวเธอ

“มาทำไม พี่บอกไม่ให้ตามมา”

พะแพงหันไปถลิ่งตาใส่ห้องสาวพร้อมกับเค้นเสียงต่ำออกมาจนขวัญข้าวต้องหยุดชะงัก กลืนน้ำลายลงคอ หน้าเงื่อนไปเล็กน้อยที่ถูกพี่สาวดูต่อหน้าผู้ชายที่ไม่ชอบหน้าทั้งเธอและพี่สาว

“น้องสาวเธอโตขึ้นมากนะพะแพง” คเซนทร์ยกยิ้มมุมปากอย่างเจ้าเล่ห์ พูดออกมาเสียงแผ่วเบาให้พะแพงได้ยิน เจ้าตัวหันขวับกลับไป

มองด้วยสายตาเป็นคำถาม เขาจะพูดถึงน้องสาวของเธอทำไมกัน

“คุณหมายความว่าอย่างไร” พระแพ่งหันขวับมามองเขาอย่างรวดเร็ว ส่วนขวัญข้าวนั้นไม่ได้ยินที่ทั้งสองพูดกัน เพราะเธออยู่ห่างจากทั้งสอง และเสียงดนตรีก็ดังพอสมควร แต่เธอไม่กล้าที่จะสบสายตาคมกริบคุณนั้นเลย ความผิดที่เธอได้ทำไว้ก่อนนั้นทำให้เธอไม่กล้าเข้าใกล้เขาลักเท่าไร

“ก็ตามนั้นแหละ”

คเซนทร์ไหวไหวเล็กน้อย พร้อมกับยิ้มเยาะแล้วยกแก้วเหล้าขึ้นดื่มอีกใหญ่ ไม่ยอมอมละสายตากร่างเล็กของขวัญข้าวแม้แต่ชนิดเดียว ทำให้พระแพ่งยิ่งไม่ไว้ใจ สายตาเขามันบ่งบอกว่าพึงพอใจในตัวของขวัญข้าว เธอดูไม่ผิดใช้ไหม

“ฉันพระแพ่งขอตัวก่อนนะคะ หวังว่าเราจะได้เจอกันอีก”

พระแพ่งรีบขอตัวอย่างรวดเร็ว พร้อมกับหมุนตัวหันหลังหนีเดินไปหาห้องสาวที่ยืนอยู่ไม่ห่างด้วยสีหน้าบึ้งตึงไม่ค่อยพอใจ จริงอย่างที่คเซนทร์บอก ขวัญข้าวโตมาyingหน้าตาสะสวย ผมสีดำยาวสลวยหยักศกชนิดๆ โดยไม่ต้องไปตัดแบบเธอ ตากลมโตสีดำสนิท จมูกโด่งรี้น ริมฝีปากอวบอ้อม ผิวขาวเหลืองเนียนเรียบ บวกกับรูปร่างบอบบางทำให้น่าทะนุถนอมมากยิ่งขึ้น ส่วนเธอนั้นก็มีรูปร่างหน้าตาคคล้ายกัน ต่างกันที่เธอมีผมสีน้ำตาลกับดวงตาสีน้ำตาลเข้ม และผิวที่ขาวอมชมพูอย่างมารดาของเธอเท่านั้นเอง ที่ทำให้เธอรู้สึกว่ามีดีกว่าน้องสาว และมีหนุ่มน้อยใหญ่เริ่มมาคอยเที่ยวจีบบ่อยๆ แต่เจ้าตัวก็ไม่ได้สนใจ

เธอกับขวัญข้าวอายุห่างกันเพียงแค่สามปีเท่านั้น ตอนนี่เธออายุยี่สิบหก ขวัญข้าวยี่สิบสาม เป็นลูกสาวของ บัญชา เพชรกุล นักธุรกิจใหญ่ แต่ก็ยังไม่ใหญ่เท่าครอบครัวเซอร์รอสติ พ่อของเธอเพิ่งจะสร้างตัวได้และกำลังจะไปได้ดีในแวดวงธุรกิจเกี่ยวกับการเงิน ทำให้พวกเธอเริ่มเป็นที่รู้จักของสังคมมากขึ้น หลังกลับมาจากเมืองนอกก็มาช่วยบิดาทำงานพร้อมกับน้องสาวที่ทำงานเป็นผู้ช่วยเธอเสียมากกว่า เจ้าตัวไม่ได้เก่งเรื่องธุรกิจ

สักเท่าไร เธอเลยให้น้องสาวมาเป็นผู้ช่วย และเจ้าตัวก็ทำหน้าที่ของตัวเอง
ได้ดี

“ตามฉันมาทำไมขวัญข้าว บอกแล้วใช่ไหมว่าเดี๋ยวมา จะตามมาทำไม”

พะแพงบีบต้นแขนน้องสาวแน่นพาเดินออกมาจากที่ที่เธอคุยกับ
คเชนทร์จนมาถึงด้านหน้างานที่คนไม่ค่อยพลุกพล่านเท่าไร และก็สะบัด
มือปล่อยจากแขนของน้องสาว ยกมือขึ้นกอดดอกมวงน้องสาวด้วยสายตา
ชุ่มเคื่อง

“ขวัญกลัวว่าเขาจะเจอกับพี่ค่ะ”

“แล้วยังไงล่ะ เธอก็เห็นแล้วว่าเขาไม่ได้ทำอันตรายฉันสักหน่อย
เรากำลังคุยกันด้วยดี แต่เธอเข้ามาเสียดก่อนทำให้ฉันไม่ได้คุยกับเขาอีก”
พะแพงบอกกับน้องสาวด้วยน้ำเสียงเกรี้ยวกราด

“ขวัญไม่ได้ตั้งใจค่ะ” ขวัญข้าวหน้าเสียเพราะไม่คิดว่าพี่สาวจะโมโห
ที่เธอเข้าไปขัดจังหวะการพูดคุยของทั้งคู่ด้วยความเป็นห่วง

“ไม่ได้ตั้งใจแต่แกทำมันพังแม้กระทั่งตอนนี้” พะแพงหน้าแดงก่ำ
กำมือแน่นบอกน้องสาวด้วยความไม่พอใจสูงสุด ขวัญข้าวทำให้เธอเสียเรื่อง
ตั้งแต่ครั้งอยู่เมืองนอกแล้ว และครั้งนี้ก็อีก

“ขวัญขอโทษค่ะ”

“กลับไปทีเต๊ะของเธอเลย แล้วคืนนี้อย่าให้ฉันเห็นหน้าเธออีก ไปสิ”
พะแพงตวาดเสียงดังทำให้ขวัญข้าวสะดุ้งเฮือกหน้าเฉือน

“ค่ะ” ขวัญข้าวรับคำแล้วก็หมุนตัวเดินห่างจากพี่สาวไป ทำให้เธอ
ไม่เห็นสายตาก็มันปนเปไปด้วยความอิจฉาริษยาและหมั่นไส้ของพี่สาว

“เขาไม่ได้มองแกอย่างนั้น ฉันไม่เชื่อหรอกว่าเขาจะมองแบบนั้น”

พะแพงบอกกับตัวเองและพยายามที่จะกลบเกลื่อนด้วยการบอก
ตัวเองแบบนี้เพื่อความสบายใจ เขาไม่ได้สนใจขวัญข้าวเพราะเขาเกลียดมัน
มากที่สุด เธอจำได้ว่าเขาแทบจะบีบคอมันจนตายถ้าเธอไม่เปิดประตูห้อง
ออกมา แม้ว่าเพื่อนๆ ที่ตามมาด้วยจะพยายามห้ามแล้วก็ตาม และเธอก็

เกลียดมันที่ไม่สามารถทำตามที่เราบอกได้ จนเป็นเหตุให้คเซนทร์รู้ความลับที่เราซ่อนเอาไว้

ขวัญข้าวเดินออกห่างจากพี่สาวมาพร้อมหัวใจที่เต้นแรงด้วยความหวาดหวั่น เธอรู้สึกกลัวเหลือเกิน แม้ในคืนวันนี้เธอจะไม่อยากมา แต่พี่สาวของเธอยืนยันว่าเธอจะต้องมาด้วย ทำให้เธอไม่สามารถปฏิเสธได้ และมาถึงงานวันเกิดของชินวุฒิ ความอึดอัดเริ่มมากขึ้นเมื่อเธอได้เห็นเพื่อนๆ ของเจ้าของงาน และหนึ่งในนั้นก็คือเขาพ่อเลี้ยงคเซนทร์ ทำให้เธอทำราวกับหายตัวไปจากงาน คอยหลบเลี่ยงอยู่ตลอดเวลาไม่ให้เจอกับเขา แต่เมื่อเธอเข้าไปหาแพรวนภา เธอก็ต้องเจอกับสายตาเหยี่ยมเกรียมของเขา เธอรู้สึกกลัวแม้ว่าจะสบตากับเขาได้ไม่นานมาก แต่รู้ว่ามันไม่ได้มองมาด้วยความรักอย่างแน่นอน มันมีแต่ความเกลียดชังที่เขามอบให้เท่านั้น เธอยังจดจำเรื่องราวในคืนนั้นได้ดี ดวงตาของเขาแดงก่ำ เมื่อที่กำรอบคอของเธอ มันทำให้เธอเกือบหมดลมหายใจ ถ้าเพื่อนเขาไม่ช่วยกันห้ามเอาไว้

“พี่สาวเธออยู่ที่ไหน บอกฉันมาเดี๋ยวนี้ขวัญข้าว บอกมา!”

“ฉันไม่รู้ค่ะคุณคเซนทร์”

“เฮ้ย คเซนทร์อย่าทำน้องเขา น้องเขาคงไม่รู้จริงๆ”

“กูไม่ปล่อย พวกมันอยู่อย่างงี้”

“ปล่อยเถอะคเซนทร์ น้องเขาคงไม่รู้จริงๆ” เมธพยายามจับมือของคเซนทร์เอาไว้ เขากลัวว่ามันจะบีบคอจนขวัญข้าวจมนขาดอากาศหายใจตายไปจริงๆ

“ปล่อยฉันนะคะ ฉันหายใจไม่ออกค่ะ”

ขวัญข้าวพยายามแกะมือของคเซนทร์ที่กำรอบคอของเธออยู่ออก ตัวของเธอติดอยู่กับกำแพงไม่สามารถดิ้นหนีไปไหนได้ เท้าของเธอเขย่งจนแทบไม่ติดพื้นแล้ว ไบหน้าหวานซีดเผือดสลบแดงก่ำ น้ำตาไหลอาบแก้มด้วยความกลัว ผมที่มัดไว้เป็นหางม้าเริ่มหลุดลุ่ย เธอพยายามส่งสายตาให้

กับเพื่อนของเขาเพื่อขอความช่วยเหลือ แต่ทั้งสองคนก็แทบจะช่วยอะไรไม่ได้เลย

“พี่สาวของเธอกับไอ้เลวนั้นอยู่ไหน”

คเซนทร์โกรธจนกลายเป็นแค้น เขาสามารถทำให้คนที่อยู่ตรงหน้าตายได้เลยถ้าเธอยังไม่ตอบมาอีก เขาเกลียดคนโกหกมากที่สุด และตอนนี้เหมือนว่าเขาจะเจอคนโกหกตรงหน้าที่ไม่ยอมตอบว่าคนโกหกหลอกวงเขาอีกคนอยู่ที่ไหน

“ฮือๆ ฉันไม่รู้ค่ะ ปล่อยฉัน อ้อก” ขวัญข้าวส่ายหน้าและทำท่าเหมือนกับจะหายใจไม่ออก

“ไอ้ช่าง มึงจะทำให้น้องเขาตายแล้วไม่เห็นหรวอวะ” ชินวุฒิปยายามเรียกสติเพื่อนกลับมาด้วยชื่อเล่นที่จะเรียกกันจริงๆ เมื่อถึงยามดึกขึ้น

“บอกฉันมาเดี๋ยวนี้” คเซนทร์ไม่ยอมปล่อยมือจากลำคอเล็กๆ ที่เขาสามารถทำให้หักได้แม้ว่าคนตรงหน้าจะกลัวมากแค่ไหนก็ตาม

“ฉันไม่รู้ ฮือก” ขวัญข้าวตัวลอยขึ้นมาจากพื้น เธอเกร็งตัว มือที่จับมือเขาไว้ก็เกร็งแน่นขึ้น แผ่นหลังของเธอดูไปตามผนัง เธอรับรู้ได้ถึงความตายที่กำลังมาเยือน

“ไอ้ช่างปล่อยสิวะ น้องเขาจะตายแล้ว” เมธกับชินวุฒิจึงกับตาเหลือกเมื่อเห็นว่าเพื่อนของเขากำลังจะฆ่าเด็กสาวคนนี้ หน้าตาของมันน่ากลัว เย็นชาและดุดัน ดวงตาแข็งกร้าวมองเข้าไปที่ใบหน้านองน้ำตานี้ไม่ได้มีความปรานีสักนิดเดียว

“ฮือ ฮือก” ขวัญข้าวแทบจะหมดลมหายใจเพราะเขามันรู้ความปรานีและน่ากลัวมากๆ ในตอนนั้น เธอปล่อยน้ำตาให้ไหลออกมาเป็นหยดสุดท้ายเพราะคิดว่าเธอคงไม่ปล่อยแน่ๆ เธอคงจะตายคามือเขาในตอนนั้น เธอไม่โทษใครทั้งนั้น ร่างของเธอเริ่มอ่อนแรง มือที่จับมือเขาเริ่มปล่อยลงข้างตัว เธอหมดแรงที่จะสู้กับเขาแล้วจริงๆ

“ปล่อย ไอ้ช่างปล่อย น้องเขาจะตายแล้ว ปล่อย”

ชินวูตึงง้างมือของเพื่อนออกแรงๆ ส่วนเมธก็ทุบลงที่ปากไหลของเพื่อนแรงๆ และพยายามชกท้องให้มันหมดแรง แต่มันก็อึดเหมือนช้างจริงๆ และตอนนี้มันกำลังคลั่งด้วยความเกรี้ยวกราดที่ไม่มีใครหยุดได้

“ปล่อยนะ” เสียงตวาดดังออกมาจากปากสีแดงที่บวมซ้ำเพราะถูกจู่โจมหลายต่อหลายครั้ง ใบหน้าแดงก่ำ ผมเผ้ายุ่งเหยิง สวมเพียงเสื้อคลุมอาบน้ำสีขาวย บ่งบอกได้เป็นอย่างดีว่าเจ้าตัวกำลังทำอะไรอยู่ก่อนหน้านี้โดยไม่ต้องคาดเดา รวมทั้งผู้ชายที่วิ่งหัวกระเซิงออกมาโดยมีเพียงผ้าขนหนูสีขาวยื่นแอมสอเอาไว้

คเซนทร์หันขวับไปมองด้วยสายตาเหี้ยมๆ ริมฝีปากของเขาบิดเบี้ยวเมื่อเห็นสภาพของทั้งสอง ก่อนที่เขาจะหันมามองหน้าคนที่เขากำลังมีอยู่รอบลาคอ ดวงตาที่ฉ่ำไปด้วยน้ำตากำลังปริอปรอย ลมหายใจแผ่วเบา เขายิ้มเยาะหยัน ก่อนจะยอมปล่อยมือทำให้ร่างของเธอทรุดลงไปกองกับพื้นห้องโดยที่เขาไม่ได้สนใจใยดีแต่อย่างใด

“เฮ้ย มันจะทำอะไรวะเนี่ย อี๊ก!” ผู้ชายที่ออกมาจากห้องพร้อมกับพะแพงถึงกับหน้าหงาย เลือดไหลออกมาทางจมูกอย่างรวดเร็ว และเขาก็โดนทั้งหมดและเขาจนแทบจะหายใจไม่ทัน

ผลัวะ...ผลัวะ

“โอ๊ย...โอ๊ย...อี๊ก” เสียงเนื้อกระทบกับแรงอัดอย่างแรงผสมกับเสียงร้องด้วยความเจ็บปวด ร่างเกือบเบลี้อยล้มไปนอนตัวงอกับพื้น แต่คเซนทร์หาได้สนใจไม่ เขายังคงลงไปคร่อมร่างนั้นเอาไว้พร้อมกับสาวหมดไล้ไม่ยั้ง

“กรี๊ด ไม่นะคุณคเซนทร์ หยุดค่ะ อย่าทำเขา อย่าทำ คุณสองคนช่วยด้วยสิ หยุดเขาที หยุดที”

พะแพงยกมือขึ้นทาปาก เนื้อตัวลั่นเทา ยืนเบียดหลังกับผนังห้องเอาไว้แทบไม่กล้าขยับเขยื้อนตัวไปไหนได้ เธอหน้าซีดเผือด ดวงตากลมโตแตกตื่นอย่างหวาดหว้านกลอกไปมา และเธอก็กรี๊ดร้องออกมาเสียงดังเมื่อ

เห็นว่าคเซนทร์ไม่มีที่ท่าจะหยุดทำร้ายอนุชิตเลยแม้แต่น้อย และตอนนี้
อนุชิตก็ล้มลงไปนอนกับพื้นโดยที่คเซนทร์คร่อมร่างเอาไว้พร้อมกับต้อย
ไม่ยั้ง ร่างเปลือยเปล่าของอนุชิตนั้นตอนนี้ซ้ำไปหมด เลือดออกที่ใบหน้าและ
ดูอ่อนแรง เขาสู้แรงของคเซนทร์ไม่ได้เลย เธอพยายามเรียกให้เพื่อนชาย
สองคนของคเซนทร์ช่วยเหลือต่างๆ ที่เขาเองก็ช่วยอยู่แล้ว แต่เธอกลัวว่าจะ
ไม่ทันการณ์

“หยุด พอได้แล้วไอ้ช้าง”

ชินวุฒิกับเมธเข้ามากระชากตัวคเซนทร์และพยายามจับหมัดที่เหวี่ยง
เข้าไปยังใบหน้าของคนที่ตำรางเพื่อนเขาเอาไว้ แต่เหมือนว่าจะไม่สำเร็จ
จนชินวุฒิตัวใหญ่พอๆ กับคเซนทร์ต้องอ้อมมาข้างหลังและสอดแขน
ทั้งสองข้างเข้าไ้รัดรั้งของคเซนทร์ กอดรัดร่างแน่นและดึงจนร่างของ
คเซนทร์ลุกขึ้นจากการนั่งคร่อมตัวของผู้ชายที่ได้รับบาดเจ็บได้ ส่วนเมธ
ก็เข้ามาช่วยดันอกเพื่อนเอาไว้ เพราะคเซนทร์แรงเยอะเหลือเกิน

“ปล่อยกู” คเซนทร์คำรามลั่น เขาเจ็บไปทั้งมือและเท้า ข้อนิ้วแตก
เลือดออกซิบๆ แต่เขาหาได้สนใจไม่ ดวงตาแข็งกร้าว แต่เขาสงบแล้วไม่ได้
สะบัดตัวอีก ทำให้เพื่อนของเขาที่กอดรัดเอาไว้ยอมที่จะปล่อยตัวให้เขา
ยืนนิ่งๆ

“ฮือ! เขาจะตายไหม เขาจะตายไหม”

พะแพงทรุดตัวและค่อยๆ คลานเข้าไปหาร่างของอนุชิตที่นอนหายใจ
รวยรินอยู่บนพื้นเลือดเต็มหน้า และตอนนี้มันก็เลอะที่อกกับที่มือของเขา
เพราะว่าเจ้าตัวยกมือขึ้นจับใบหน้าที่ยวมซ้ำอาบเลือดเอาไว้พร้อมกับร้อง
โอดโอยด้วยความเจ็บปวดเสียงแผ่วเบา เธอร้องให้ออกมาน้ำตาไหลพราก
แต่ดวงตาก็มีความหวาดหวั่นเมื่อมองไปยังคเซนทร์ที่เหมือนจะสงบแต่
เธอรู้อาเขาไม่ยอมสงบง่ายๆ อย่างแน่นอน

ขวัญข้าวได้แต่ขดตัวยกมือขึ้นกอดเข้าร้องไห้สะอึกสะอื้นด้วยความ
หวาดกลัว เธอมองไปที่ร่างเปลือยเปล่าและหะของอนุชิตแล้วก็ต้องเบือนหน้า

หนีเพราะเลือดเยอะเหลือเกิน ส่วนพี่สาวของเธอ นั้นคงจะยังทำตัวไม่ถูก เจ้าตัวสั่งให้เธอโกหก ไม่ให้บอกใครว่าพาใครมาที่บ้านพัก แต่คเซนทร์ก็เจอกับเธอที่ร้านอาหารและเขาบังคับให้เธอบอกว่าพี่สาวอยู่ที่ไหน เธอแสร้งบอกว่าไม่รู้ แต่เขาก็กลับพาเธอขึ้นรถมาพร้อมกับเพื่อนของเขา ตระเวนไปตามบ้านเพื่อนของพี่สาวเธอแต่ไม่เจอ จนสุดท้ายก็กลับมาที่บ้านพักที่เธอกับพี่สาวพักอยู่และเขาก็บังคับถามเธออีกครั้งที่ห้องโถงนี้ เขาเกือบจะฆ่าเธอแล้วเมื่อสักครู่นี้ถ้าเพื่อนของเขากับพี่สาวของเธอไม่ออกมาจากห้องช่วยเอาไว้ เขาน่ากลัวเหมือนกับซาตานร้าย ดวงตาแข็งกร้าวนั้นบอกได้ว่าเขาพร้อมที่จะฆ่าเธอ เธอกลัวมาก ในตอนนั้นเธอคิดว่ากำลังจะตายแล้วจริงๆ

“แพศยา มากมาก” คเซนทร์เค้นเสียงลอดไรฟันออกมาดังลั่นห้องพะแพงถึงกับสะดุ้งเฮือกด้วยความตกใจ เธอขยับตัวหนีเล็กน้อยเพราะกลัวว่าเขาจะกระโจนเข้ามาและทำร้ายเธอแบบที่ทำร้ายอนุชิต ส่วนขวัญข้าวเองก็สะดุ้งเฮือกอย่างตกใจ แต่เธอก็ค่อยๆ ลุกขึ้นยืนด้วยขาที่ลั่นเทา ค่อยๆ เอื้อมมือไปหยิบโทรศัพท์ที่บ้านมาถือ กดเบอร์เตรียมพร้อมที่จะโทรออก แต่เธอก็ต้องสะดุ้งสุดตัวเมื่อคเซนทร์ถลาเข้ามาหาจับข้อมือของเธอเอาไว้แน่น แยกโทรศัพท์ที่ในมือของเธอขว้างลงพื้นอย่างแรงจนมันแตกกระจาย และเขาก็ผลักร่างของเธออย่างแรงจนติดกำแพง ยกมือขึ้นชี้หน้า จ้องมองด้วยสายตาที่เย็นกริยาม

“ถ้าเธอโทรศัพท์เรียกตำรวจฉันจะฆ่าทุกคนตรงนี้ให้หมด ลองดูฉันไม่กลัวหรอกนะที่จะติดคุก”

“ฉัน...ฉันไม่โทร. ฉันไม่โทร....”

“ดี” คเซนทร์คำรามลั่นในลำคอที่เย็นๆ เขาละความสนใจจากขวัญข้าวก้าวเท้ายาวๆ เพียงไม่กี่ก้าวเข้าไปหาพะแพง และใช้มือจับต้นแขนของเธอทั้งสองข้างบีบแรงๆ ดึงร่างลั่นสะท้านของเธอให้ขึ้นมาเผชิญหน้าด้วย

“อย่าทำอะไรฉัน อย่างนะคะ” พะแพงพยายามร้องขอเสียงลั่นเค็รื่อเนื้อตัวลั่นเทาด้วยความหวาดกลัวเพราะเขาตอนนี้ราวกับซาตาน

“ฉันแทบไม่อยากจะทำแต่ต้องผู้หญิงแพศยาแบบเธออีกเลยพะแพง เธอมันผู้หญิงน่ารังเกียจ ฉันขย่ะแขยงเธอที่สุด ที่ฉันตามมาเพราะอยากจะทำให้เห็นว่าเธอมันร้านขนาดไหนให้เห็นกับตา เพราะไม่อยากจะทำเชื่อที่คนอื่นบอก และสิ่งที่ฉันเห็นมันบอกได้ว่าทุกอย่างคือเรื่องจริง เธอมันแพศยาไม่รู้จักพอต่อไปนี้เราเลิกกันและอย่ามาให้ฉันเห็นหน้าอีกเด็ดขาด”

คเซนทร์พูดเสียงที่ขี้ม มีมือที่บีบลงบนต้นแขนของพะแพงนั้นแรงมาก แทบจะทำให้แขนของเธอหักได้เลย เธอได้แต่สั่นหน้าซีดเผือดด้วยความกลัว แสดงว่าเขารู้มานานแล้วแต่ไม่เชื่อจนกว่าจะเห็นด้วยตาตัวเอง และเขาก็เห็นแล้ว แต่ผลลัพธ์มันช่างน่ากลัวเหลือเกิน น่ากลัวมากๆ น้องสาวเธอเกือบถูกเขาล่า อนุชิตซู้รักของเธอ และที่เธอตอนนี พอเขาพูดเสร็จเขาก็เหวี่ยงร่างของเธอลงไปในพื้นที่อย่างแรงและไม่คิดที่จะปราณีจนเธอเจ็บราวไปทั้งตัว

“โอ๊ย อย่าทำฉันค่ะ อย่า” พะแพงขยับถอยหลังไปเรื่อยๆ เมื่อเห็นว่าเขาขยับเท้าราวจะเข้ามาหา

“ไอ้ช่างพอแล้ว” เมธเข้ามาถึงแขนของคเซนทร์เอาไว้ด้วยกลัวว่าคเซนทร์จะทำร้ายพะแพงเหมือนที่เกือบจะฆ่าน้องสาวของพะแพงเมื่อไม่กี่อึดคเซนทร์มันโกรธโคตรจะน่ากลัวเลย

คเซนทร์หยุดและกวาดสายตามองไปยังร่างของอนุชิตที่นอนพะงาบๆ อยู่บนพื้นห้องร้องโอดโอยอย่างเจ็บปวด กับผู้หญิงแพศยาที่กล้าทรยศหักหลังความเชื่อใจของเขา เขาไม่คิดว่าเธอจะทำตัวน่ารังเกียจแบบนี้ ก่อนหน้านี้เธอจะเป็นของใครก็แล้วแต่ แต่เมื่อเป็นของเขาแล้วเธอไม่ควรที่จะทรยศหักหลังคบซ้อนซ่อนชู้เอาไว้แบบนี้ เขาไม่เชื่อลมปากของคนที่เขาเข้ามาบอกจนกว่าเขาจะให้เห็นกับตาตัวเอง และตอนนี้เขาก็ได้เห็นแล้วว่ามันคือเรื่องจริง เธอเอาผู้ชายมานอนบนเตียงของเธอที่เคยพาเขามาน่าขย่ะแขยง น่ารังเกียจ น่าสมเพช เขาเคยหลงกลืนกินร่างเฝ้าๆ แบบนี้ได้ อย่างไม่รู้ตัว แต่รู้ทีดีจะได้ไม่เสียเวลานาน

“ไป! และฉันจะไม่มาเหยียบที่นี่อีก” คเซนทร์คำรามเสียงดังลั่น

พร้อมกับหมุนตัวเดินออกจากห้องโถงไปราวกับว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น ชินวุฒิ
รีบเดินตามไป ส่วนเมธหันมาหาห้องสาวของพะแพงที่ยืนตัวลั่นเทาด้วยความ
กลัวทันที

“โทร.เรียกใครมาพาแฟนใหม่ของเธอไปส่งโรงพยาบาลและ
อย่าคิดแฉถึงความ เข้าใจไหม” เมธกำชับเสียงเข้มและรู้ว่านางสาวของ
พะแพงคงจะรู้ว่าคนที่บุกเข้ามาพาเธอค้นหาตัวพี่สาวกับชู้นั้นเป็นใคร

ขวัญข้าวพยักหน้ารับหงึกๆ มองไปที่อนุชิตและพี่สาวด้วยสีหน้า
ห้วนๆ เมธมองนิ่งและก็หมุนตัวเดินจากไปเมื่อเห็นว่าขวัญข้าวพยักหน้ารับ
แล้ว เธอยังเด็กและคงจะกลัวนั้นแหละ เพราะถูกเพื่อนเขลาลากออกมาจาก
ร้านอาหารตระเวนไปทั่วเมือง เจ้าตัวก็ปากแข็งเหลือเกิน เกือบจะถูกคเซนทร์
มันบีบคอจนตายแล้วเชียว

หลังจากตั้งสติได้ขวัญข้าวก็รีบโทรศัพท์ตามคนมาพาอนุชิตไป
โรงพยาบาล ส่วนพี่สาวของเธอเองก็หายจากอาการตื่นกลัวแล้วและไม่กล้า
พูดเรื่องนี้ ไม่กล้าแฉความจนกระทั่งเรื่องเงียบไป อนุชิตกับพะแพงคบ
กันได้ประมาณปีกกว่าๆ ก็เลิกกันไป พะแพงบินไปๆ มาๆ ระหว่างไทยกับ
เมืองนอกอยู่เป็นเพื่อนจนขวัญข้าวเรียนจบก็กลับมาทำงานกับบิดาเต็มตัว
และเธอก็ยังคงติดตามข่าวของคเซนทร์เป็นระยะๆ เมื่อเห็นเขาบนหน้า
หนังสือพิมพ์อยู่บ่อยๆ พร้อมกับครอบครัวก็ทำให้เธออยากเข้าหาเขาอีกครั้ง

ขวัญข้าวตื่นจากภวังค์ความคิดของตัวเองและมองไปรอบๆ อย่าง
ระวังตัว เธอนึกถึงเหตุการณ์ครั้งนั้นแล้วก็ให้หวาดหวั่น ความน่ากลัวครั้งนั้น
มันยังคงจำฝังอยู่ในจิตใจของเธอ

“มากับฉันหน่อยสิขวัญข้าว” เสียงของซาตานดังมาจากทางด้านหลัง
ทำให้ขวัญข้าวนิ่งตัวแข็งทื่อ เธอรับรู้ได้ว่าเขาอยู่ที่ใกล้เหลือเกิน เขายืน
ซ้อนหลังเธออยู่ในระยะประชิดมาก แก้วเหล้าที่อยู่ในมือเขาข้างหนึ่งยื่น
ออกมาก่อนที่เขาจะกระซิบเสียงแผ่วเบาซิดิบหูของเธอ

“ฉัน...ฉันไม่มีอะไรจะต้องคุยกับคุณอีก”

“รับแก้วเหล้านี้ไปแล้วดื่มซะ”

“ฉันไม่ดื่ม” ขวัญข้าวปฏิเสธเสียงสั้น แต่เธอก็ไม่กล้าที่จะขยับตัวออกไปจากตรงนี้ เธอกลั้วซาดานอย่างเขา

“รับไปแล้วดื่ม ถ้ายังไม่ยอมทำให้ฉันต้องทำให้เธออับอายตรงนี้ ดื่มซะขวัญข้าว” คเซนทร์กระซิบบอกเสียงหึ้ม เขาทำอย่างแน่นอนถ้าเธอยังคิดที่จะขัดคำสั่งของเขา

ขวัญข้าวค่อยรับแก้วเหล้ามาจากมือของเขาโดยไม่หันไปมอง เธอมองแก้วเหล้าและน้ำสีอำพันในนั้นและกลืนหายใจยกขึ้นมาจ่อที่ริมฝีปากเพียงแค่อลิ้นของมันเข้าไปในปอดก็ทำให้เธอถึงกับล้าลักไ้ออกมา

แค้ก แค้ก..

“โว้! ไม่เคยดื่มเหล้าเหรอเนีย ไม่น่าเชื่อว่าจะเป็นน้องสาวของพะแพง”

คเซนทร์หรีตามองไปยังกลุ่มผมสีเข้มด้านหน้า ท่าทีของเธอที่กำลังไ้อจนวนตัวโยนนั้นไม่ได้ทำให้เขารู้สึกสงสารแม้สักนิดเดียว ดวงตาคมเข้มหรีตามองอย่างมาดหมาย

“เรื่องของฉัน และฉันจะไม่ดื่มเหล้าแก้วนี้ของคุณ”

ขวัญข้าวหันหน้ามามองเขาด้วยสายตาขุ่นเคือง พยายามจะเทเหล้าในแก้วทิ้ง แต่มือแข็งแรงของคเซนทร์คว้าเอาไว้แน่นทำให้เหล้ากระฉอกออกมาเล็กน้อย ส่วนต้นแขนอีกข้างของเธอถูกมือหนาบีบดึงเข้าหาตัวแน่น

“ปล่อยฉันนะ” ขวัญข้าวพยายามทำใจแข็งแม้จะกลัวเขามากแค่ไหนก็ตาม

“ไม่ จนกว่าเธอจะดื่มเหล้าในแก้วให้หมด ดื่ม” คเซนทร์หรีตามองและยื่นหน้าเข้ามาใกล้ๆ กระซิบบอกเสียงแผ่วเบาหึ้มๆ

“หึๆ กล้าขัดคำสั่งฉันเหรอ เดี่ยวนี้โตขึ้นแล้วนี่ถึงได้กล้าเถียงฉัน ถ้าไม่ดื่มฉันจะจับเธอตรงนี้จนกว่าจะมีคนมาเห็นแล้วเอาไปพุดเสี๋ยๆ หายๆ ดีไหม”

“อย่างนะ อย่า” ขวัญข้าวเบิกตาตื่นด้วยความตกใจ ใบหน้าหวาน
ซีดเผือดแทบไร้สีเลือด เนื้อตัวสั่นเทาเมื่อได้ฟังคำที่เขาพูดออกมา

“เลือกเอา” คเชนทร์กระชับมือดึงร่างแข็งขึ้นของขวัญข้าวเข้ามาใกล้
เรื่อยๆ ทำให้เธอยิ่งหวาดหวั่น

“ก็ได้ ฉันจะดื่ม ปล่อยลิ” ขวัญข้าวกัดฟันแน่น ร้องบอกเขาไปก่อน
ที่ริมฝีปากของเขาจะประกบลงมาที่ปากของเธอ ร่างหนาสะงักพร้อมกับ
ยิ้มนมูมปากเหยิ่มๆ เขาขยับตัวออกห่างเล็กน้อย แต่ยังไม่ได้ปล่อยมือ
จนกว่าเขาจะเห็นว่าเธอดื่มเหล้าแก้วนี้แล้ว

“ฮึ” คเชนทร์ทำเสียงในลำคอและเขาก็บังคับมือที่ถือแก้วของขวัญข้าว
เอาไว้มาจ่อที่ปากของเธอ ก่อนจะปล่อยมือข้างนั้นให้เธอได้ดื่มเอง ส่วน
อีกมือก็ยังบีบแน่นจนขวัญข้าวเจ็บร้าวไปทั้งกระดูก เธอยกมือสั้นๆ ที่ถือ
แก้วเหล้าจ่อที่ปากตัวเอง ก่อนจะกลืนใจยกดื่มจนหมดแก้วและก็วางแก้ว
ลงบนโต๊ะอย่างแรง คเชนทร์ยิ้มอย่างชอบใจ เขายกมือขึ้นจับกรอบใบหน้า
หวานและบีบแน่นจนเธออ้าปากให้เห็นว่าดื่มเหล้าแก้วนี้หมดแล้ว และเขา
ก็ทำให้เธอต้องหนาวร้อนด้วยการกดริมฝีปากลงมาบนปากอวบอิมของเธอ
อย่างรวดเร็ว บดเบียดเคล้นคลึงตบเถื่อนราวกับทิวกระหายจนเธอเจ็บร้าว
ไปทั้งริมฝีปาก ลำคอกที่กลืนน้ำสีอำพันยังคงร้อนผ่าวอยู่ เมื่อผสมเข้ากับ
รสจวบอันดูดดื่มยิ่งทำให้ร้อนแรงขึ้นเป็นเท่าตัว เธอพยายามใช้มือข้างที่ว่าง
ผลักไสเขาออกไปให้ห่าง แต่คนที่กำลังมัวเมาอยู่กับกลิบบากนุ่มหาได้
สนใจไม่ เขาจะทำให้เธอและคนอื่นๆ ได้อับอายขายหน้าอย่างที่สุด

“อ้อ อ้อ” ขวัญข้าวร้องครางประหวั่นในลำคอเพราะรู้สึกเจ็บและ
แสบร้อนไปทั้งกลิบบากและแก้มนุ่มที่ถูกเขาบีบกับเคราซากที่ครูดผ่าน

จูบ

คเชนทร์จูบและขบเม้มดูดดื่มกลิบบากจนหน้าใจแล้วก็ค่อยๆ ผละ
ออกอย่างช้าๆ ความหอมหวานที่ได้รับทำให้เขาแทบไม่อยากจะถอยห่าง
แต่ยังก่อน เขามีเรื่องเด็ดๆ มากกว่านั้น รับรองว่าสะท้านไปถึงทรงของ

ทุกคนอย่างแน่นอน

“ฮีก” ขวัญข้าวหายใจเข้าปอดเฮือกใหญ่เมื่อคเซนทร์ยอมผละ
ริมฝีปากร้ายกาจออกและปล่อยมือจากเธอ เธอแข็งขาอ่อนแรงแทบจะ
ทรงตัวไม่อยู่ ใบหน้าหวานแดงช้ำน ริมฝีปากบวมแฉ่งจากการจูบของเขา
เธอยกหลังมือขึ้นเช็ดและพยายามปาดออก เธอมองหน้าเขาและรีบผละ
ออกไปจากตรงนั้นอย่างรวดเร็ว และหวังว่าจะไม่มีใครได้เห็นการกระทำ
จาบจ้วงของเขาเมื่อสักครู่นี้ หวังไว้อย่างนั้นจริงๆ

คเซนทร์มองตามหลังขวัญข้าวไปด้วยสายตาร้อนแรงปนหึงมเกรียม
เขาเสะยะิ้มร้ายกาจออกมาอย่างที่ขวัญข้าวต้องหวาดผวา

“ขวัญข้าวไปไหนมาเนี่ย ไปตรงไหนกัน กำลังสนุกเลย”

แพรวนภากร้องทักขวัญข้าวอย่างรวดเร็ว เพราะเธอรู้จักกับขวัญข้าวดี
ตอนนี้เธอกำลังเมาและสนุกสนานอย่างเต็มที่ เธอเลยดึงมือของขวัญข้าว
ไปยิงฟลอร์เต้นรำที่มีหนุ่มสาวเข้าไปร่วมเต้นกันอย่างสนุกสนานทันที โดย
ไม่ได้สนใจสีหน้าของเจ้าตัวเลยว่ตอนนี้เป็นอย่างไร

ขวัญข้าวไม่ทันได้ปฏิเสธ แพรวนภา ก็พาเธอมาขังกลุ่มเพื่อน เธอได้
แต่ยืนงง และมองไปยังรอบๆ อย่างหวาดระแวงว่าเขาจะตามเธอมาอีก
หรือเปล่า แต่ก็ไม่เห็นร่างของเขา ทำให้เธอค่อยผ่อนคลายได้เล็กน้อย
ก่อนที่เพลงจะเปลี่ยนไปเรื่อยๆ และเธอก็เริ่มอยากจะกลับไปห้องพัก
แล้วเพราะรู้สึกง่วงด้วยตอนนี้ดีกมากแล้ว

“ขอตัวก่อนนะคะ รู้สึกง่วงแล้ว”

“ไม่เอาน่า อยู่ต่ออีกนิดสิ กำลังสนุกเลย คืนนี้เธออาจจะได้หนุ่มโสด
ไปเป็นแฟนก็ได้นะขวัญข้าว” แพรวนภากระซิบบอกพร้อมกับเต้นอย่าง
สนุกสนาน เพราะคืนนี้เป็นเหมือนการรวมตัวของหนุ่มไฮโซมากหน้าหลายตา

“ไม่ดีกว่าค่ะพี่แพรว ขวัญรู้สึกง่วงจริงๆ ค่ะ”

“งั้นก็ได้ กลับที่พักของตัวเองถูกไหมเนี่ย”

“ถูกค่ะ ห้องเดียวกับพี่พะแพงค่ะ ไม่ต้องห่วง ใกล้เคียง แค่นี้เอง ผาก พี่พะแพงด้วยนะคะ”

ขวัญข้าวพยักหน้ายิ้มๆ ทั้งๆ ที่เธอรู้สึกมันไปหมดแล้วตอนนี้ เธอไม่แน่ใจว่าเป็นเพราะแอลกอฮอล์ที่คเซนทร์สั่งให้เธอดื่ม หรือว่าเสียงดนตรีที่ตั้งอยู่รอบๆ ตัวและในโสตประสาทกันแน่

“พี่สาวเธอน่ะเธอ ไม่ต้องห่วงหรอก รับรองว่าเขาดูแลตัวเองได้” แพรวนภา รู้จักเพื่อนของตัวเองดี เธอมองตามร่างที่กำลังเฟลิร์ตอยู่กับหนุ่มๆ ที่เข้ามาрумจีบ

“ค่ะ” ขวัญข้าวพยักหน้ารับและขอตัวเลี้ยวออกมาแล้วตรงไปยังห้องพักของตัวเองทันที

“ทำไม่มันอย่างนี้” ขวัญข้าวบ่นกับตัวเองเบาๆ สายตาเริ่มพร่ามัว ก่อนที่สติของเธอจะวูบไป ร่างของเธอกำลังจะกองลงไปในพื้นที่ แต่ก็ยังมีมือหนึ่งเอื้อมคว้าเอาไว้จากทางด้านหลังทำให้เธอไม่ต้องทรุดลงไปกองกับพื้น เขากระชับวงแขนและพาเธอไปจากตรงนี้ พร้อมกับรอยยิ้มเหยิ่มกับสายตาแข็งกร้าวดุจหิน

2

ขวัญข้าวขยับตัวยุกยิกไปมาเมื่อรู้สึกหนาวมาก เธอขยับตัวเข้าหาความอบอุ่นและคว้ามือกอดเอาไว้แน่น แต่เธอก็ต้องแปลกใจเพราะว่ามันไม่ใช่ความอุ่นจากหมอนข้างหรือผ้าห่มแต่อย่างใด มือเล็กๆ เริ่มลูบไล้ไปทั่วดวงตาคู่สวยลึมขื่นนาก็ต้องตกใจ มองไปยังอกเปลือยเปล่าที่โอบหน้าของเธอแบบชิดอยู่ ช่องท้องขมวดมวนเมื่อรู้ว่าตอนนี้เธอไม่ได้นอนอยู่คนเดียว ยังมีอีกคนนอนอยู่ด้วยกับเธอบนเตียงนี้

“ไม่จริง ไม่จริง”

เสียงเล็กๆ ดังเล็ดลอดออกมาจากริมฝีปากแดงเรื่อ ขวัญข้าวผละมือจากอกแกร่งอย่างรวดเร็วและผุดลุกขึ้น แล้วเธอก็ต้องหน้าร้อนอีกครั้งเมื่อรู้ว่าตัวเองเปล่าเปลือยไปทั้งตัว ตอนนีผ้าห่มที่คลุมร่างอยู่หลุดไปกองอยู่ตรงหน้าตัก เผยให้เห็นอกอวบอิมปลายยอดสีชมพูชูชันทำทนายสายตาคคนที่อยู่ข้างเธอ ผมของเธอยุ่งเหยิงไม่เป็นทรงแต่ดูเซ็กซี่น่ามอง เธอรีบยกมือขึ้นป้องอกอวบของตัวเอง และหันไปมองว่าใครที่อยู่ข้างๆ เธอ

“คุณ!” ขวัญข้าวเบิกตากว้างอย่างตกใจ ริมฝีปากแดงเรื่อเผยอเรียก

ได้แค่นั้นเพราะมันลั่นไปด้วยความหวาดหวั่นคาดไม่ถึงว่าจะเป็นเขา ผู้ชาย
ที่เธอไม่อยากจะเข้าใจ เธอขยับตัวหนีไปจนเกือบจะตกเตียงถ้ามือแข็งแรง
ของเขาไม่คว้าแขนของเธอเอาไว้เสียก่อน ลากเธอเข้ามาหยุดที่กลางเตียง
และเขาก็ขยับตัวลุกขึ้นนั่ง ดวงตาคมเข้มเหยียดเกรียมไม่ได้บงบอกเลยว่า
เขาเพิ่งตื่น แสดงว่าเขาตื่นนานแล้วและรอเวลาเท่านั้นเอง

“ปล่อยฉันนะ” ขวัญข้าวบอกให้เขาปล่อยมือด้วยเสียงสั่นเครือ เธอ
กลอกตาไปมา ยังไม่แน่ใจในสิ่งที่ตื่นขึ้นมาพบ เธอยังคิดว่ามันเป็นเพียง
ความฝันเท่านั้น ไม่ใช่เรื่องจริง ที่เธอจะตื่นขึ้นมาโดยเปลือยเปล่าอยู่กับเขา
แบบนี้ มันเป็นไปได้

“อะไรกัน เมื่อคืนไม่เห็นจะทำท่าทางแบบนี้เลยนี่นา มีแต่ร้องคราง
ลั่นห้องเสียงดังจะตาย”

“ไม่จริง ฉันไม่ได้ทำแบบนี้”

“หึๆ งั้นหรือ คิดว่าไม่ได้ทำหรือ แล้วอย่างนั้นเราสองคนจะ
เปลือยเปล่าแบบนี้หรือหึ”

“คุณโกหก ฉันไม่เชื่อ”

“ว้าว ใจถึงฟังได้นะแบบนี้ ไม่เสียแรงที่ใส่เข้าหาเมื่อคืนนี้ ถ้าไม่ใช่
เรื่องจริง แล้วรอยบนตัวของเธอนะมาจากไหนกันแล้ว หรือนักเรียนนอก
แบบเธอจะไม่สนใจสักเท่าไร เห็นร้องขอแรงๆ แรงอีก ฉันก็เต็มทีเหมือนกัน
ตื่นมาแกล้งทำเป็นตกใจราวกับสาวบริสุทธิ์ น่าขำจริงๆ”

คเซนทร์กระตุกยิ้มมุมปากเหยิ่มๆ เขาเอื้อมมือมาจับกรอบหน้าของ
ขวัญข้าวเอาไว้บีบแน่นและขยับซ้ายขวาไปมาอย่างซ้าๆ หรือตาพิจารณา
คนตรงหน้าด้วยแวตayeะหยัน คำพูดร้ายกาจค่อยๆ เปล่งออกมาจาก
ริมฝีปากของเขายิ่งทำให้ขวัญข้าวกลัว ทำไมเขาดูน่ากลัวขนาดนี้

“และอีกอย่างนะ เธอเนีย่ทุ่นดีชะมัด เต็มไม้เต็มมือ ฉันพ็ดเสียเต็มที
เลยด้วยสิ”

“ไอ้คนแล้ว ฉันไม่เชื่อแกหรอก”

ขวัญข้าวหน้าตาเอ๋อ เธอไม่อยากจะเชื่อที่เขาพูด แต่เธอไม่สามารถปฏิเสธได้ว่าอยู่บนเตียงกับเขาและเปล่าเปลือยทั้งตัว ไม่มีแม้แต่ชั้นในปิด ลักขึ้นเดียว และเขาเองก็เหมือนกัน เนื้อตัวของเธอหรือรอยแดงเธอยังไม่เห็นตามที่เขابอก เขายังไม่ได้ปล่อยมือจากเธอให้เธอได้สำรวจตัวเอง

“จั้นเหรอ จั้นดูนี่สิเห็นไหม เธอบอกให้ฉันทำรอยที่หน้าอกอวบๆ ดูต
แรงๆ หน้าท้องของเธอ และก็ขาอ่อนตรงนี้”

คเซนทร์ไม่พูดเปล่า เขาใช้มืออีกข้างไ้ปลายนิ้วไปตามบ่าไหล่ เนินอกอวบ หน้าท้องแบนราบที่หัดแซม่วเพียงแค่ว่าลากลปลายนิ้วลงไป ก่อนจะไปหยุดตรงสะดือกำผ้าห่มเอาไว้แน่น ก่อนที่เขาจะทำในสิ่งที่เธอ คาดไม่ถึง

“ว้าย!” ขวัญข้าวกรีดร้องพร้อมกับเอามือข้างหนึ่งที่บังอกเอาไว้มา ปิดบังของสงวนด้านล่างเมื่อคเซนทร์ดึงผ้าห่มที่ปิดด้านล่างเอาไว้สลัดไปที่ ปลายเตียงนอน เธอหายใจรัวแรงด้วยความเขินอายและรู้สึกร้อนผ่าวไป ทั้งตัวเหมือนกับโดนลนด้วยไฟร้อนๆ คเซนทร์ปล่อยมือจากใบหน้าของ ขวัญข้าว กวาดสายตาลามเลียไปทั้งตัว ปล่อยให้เจ้าตัวได้สำรวจตัวเอง และเขาก็ไม่สนใจด้วยว่าตัวเองจะเปล่าเปลือยแค่ไหน เขาไม่แคร์อยู่แล้ว

ขวัญข้าวหน้าร้อนกว่าเดิมเมื่อเห็นสภาพเขาในตอนนั้น ร่างแข็งแรง ของเขานั้นแน่นไปด้วยกล้ามเนื้อเป็นลอนสวยอย่างคนที่ออกกำลังกายเป็นประจำ มันกระเพื่อมขึ้นลงตามแรงหายใจอย่างนำมอม หน้าท้องแกร่ง มีซิกซ์แพ็คเป็นลอนสวย ออกแกร่งมีขนอ่อนประปรายไล่หายไปใต้สะดือ และใจกลางร่างที่เธอเห็นมันไม่ได้อยู่นิ่ง มันผงาดขึ้นอยู่ตรงกลางระหว่าง ขาแข็งแรงของเขา ขวัญข้าวรีบเบือนหน้าหนี ก็มลงมองสำรวจตัวเอง เธอ ไม่กล้าขยับตัวไปหยิบผ้าห่มมาคลุมตัวเพราะไม่ต้องการให้เขาเห็นสัดส่วน เธอมากกว่านี้แล้ว เธอเบี่ยงตัวและอเข้าขึ้นปกป้องตัวเอง และเห็นแล้วว่า เนื้อตัวของตัวเองนั้นมีรอยจ้ำแดงกระจายไปทั่ว และเธอก็ไม่ใช่เด็กเล็กที่ไม่รู้ว่ารอยแดงพวกนี้มาจากไหน ที่ต้นขาของเธอก็มีด้วย น้ำใสๆ ไหล

ออกมาจากดวงตาคู่สวย เธอมองไปที่เขาอย่างกล่าวหา

“จู่ๆ อย่างมองฉันอย่างนั้นสิ เธอยอมเข้ามาในห้องฉันเองนะขวัญข้าว บอกว่าต้องการฉัน รักฉันอย่างนั้นอย่างนี้ แล้วจะให้ผู้ชายทิ้งแถมอย่างฉัน ทนได้อย่างไรกันล่ะ เธอทิ้งลูกไปไหนฉันจนฉันทนไม่ไหวเองนี่นา อ้อยเสีย จนฉันของขึ้นเลยเชียวละ เธอช่างร้อนแรงชวนฉันจนเป็นรอยหมดเลย เนี่ยเห็นไหม รอยที่เธอทำทั้งนั้นแหละ แสบแต่ถึงใจสุดๆ”

คเซนทร์ยิ้มเจ้าเล่ห์ ผายมือออก ไหวไพล่เล็กน้อยราวกับเป็นเรื่อง ปกติ ก่อนที่เขาจะเบี่ยงตัวเอี้ยวไหล่ให้เธอดูรอยข่วนที่เกิดขึ้น เป็นรอยแดง กระจายไปทั่ว

“ไม่จริง ฉันไม่ได้ทำ ไม่ได้ทำ คุณโกหก” ขวัญข้าวกล้ำกลืนน้ำตา เข้าไปอีกครั้ง พร้อมกับตะโกนใส่เขาเสียงดัง เธอไม่ได้เป็นผู้หญิงแบบที่ เขาบอก

“ฉันเปล่า หลักฐานฉันมีเยอะแยะ”

“ฉันจะกลับแล้ว”

“อ้าว ทั้งกันง่ายๆ แบบนี้เลยหรือ รอก่อนสิ”

คเซนทร์รีบก้าวเท้ายาวๆ มายังฝั่งที่ขวัญข้าวอยู่อย่างรวดเร็วด้วย ร่างเปล่าเปลือย เมื่อเห็นว่าเธอข่มความอายกำลังจะลุกขึ้นยืนพร้อมกับดึง ผ้าห่มมาคลุมร่างด้านหน้าเอาไว้ เขายื่นมือไปจับต้นแขนทั้งสองข้างของเธอ เอาไว้แน่น ดึงร่างเล็กเข้าหาตัวอย่างรวดเร็ว

“ปล่อยนะ ฉันเจ็บ”

“ไม่ปล่อย จะทำไม ไหนๆ เธอก็จำเรื่องเมื่อคืนนี้ไม่ได้ ฉันก็อยาก ที่จะรำลึกให้เธออีกสักหน่อยว่าฉันจูบตรงไหนนอกจากปากของเธอและ ดูดตรงไหนบ้าง และที่สำคัญ ท่าไหนที่เธอชอบ ร้องครางได้สะใจฉันมากที่สุด”

คเซนทร์ยื่นหน้าเข้ามาใกล้ๆ กระซิบบอกกับเธอเสียงแหบพร่าอย่าง มีความหมาย เพื่อให้คนตัวเล็กได้อับอายจนทำอะไรไม่ถูกและเขาก็ได้เห็น

มัน สะใจชะมัด นี่แค่บทเล็กๆ แค่นี้เริ่มต้นเท่านั้น เธอจะต้องโดนหนักกว่านี้

“ไอ้คนเลว สารเลว” ขวัญข้าวกลอกตาหวัดหวัดมองเขาอย่างไม่อยาก
จะเชื่อ คำพูดของเขาทำให้เธอโกรธและเกลียดตัวเองที่ไม่สามารถรู้ตัวว่า
ทำอะไรอย่างที่เขาพูดจริงหรือเปล่า แต่เธอเกลียดคำพูดหุเรศๆ ของเขา

“ไม่มั้ง เมื่อคืนไม่ใช่แบบนี้หรือน่า ไม่เห็นเลวเลย มีแต่บอกว่าดี ดีที่สุด
อา ไ้อะ!”

เฟี้ยว!

คเซนทร์ร้องออกมาด้วยความเจ็บแปลบไปทั้งซีกหน้าที่โดนฝ่ามือ
เล็กๆ ตบเข้าอย่างแรง เขาไม่คิดว่าขวัญข้าวจะกล้าตบหน้าเขาแบบนี้ เขา
ค่อยๆ ผินใบหน้าที่เอียงเล็กน้อยเพราะโดนตบหันมามองเธออย่างซ้าๆ
گرامหนาบดแน่นจนขึ้นสันหนูน ริมฝีปากของเขาบิดเบี้ยวนิดๆ

“เจ็บเหมือนกันนะเนี่ย”

คเซนทร์มุ่มปากกระตุก สายตาดูดันเรื่องรอมองขวัญข้าวที่ยิ้มๆ
เขาตวัดแขนรัดร่างของขวัญข้าวเข้ามากอดเอาไว้แนบอกแน่น ไม่สนใจ
อาการชด์ขึ้นของเธอแม้แต่น้อย เนื้อตัวแนบชิดกัน ฝ่าที่ขวัญข้าวจับเอาไว้
หลุดไปกองที่ปลายเท้า ทำให้เธอรับรู้ได้ถึงความแนบชิดและร่างกาย
แข็งแกร่งร้อนผ่าวที่สนิทแนบหน้าท้องแบนราบ ขนในกายสาวลูกชู้ไปทั้งตัว
อกสาวเบียดกับอกแกร่งแม้ว่าเธอจะพยายามเอามือดันเอาไว้ แต่มันก็ยัง
สัมผัสกันอยู่ดี

“ปล่อยฉันนะ ปล่อยสิ”

“คงจะปล่อยได้ยากแล้วละ เสียใจด้วยนะ เธอทำฉันเจ็บตัวอีกแล้ว
รอบนี้ฉันจะฟัดให้ท้อมเลย”

คเซนทร์เค้นเสียงลอดไปฟันแล้วเขาก็ประกบปากลงมาจูบกลีบปาก
อวบอิมลิ้นสะท้านของเธออย่างรวดเร็ว ปิดเสียงร้องที่เขาไม่อยากจะได้ยิน
คเซนทร์บดเบียดจูบอย่างดุเดือดและเร่าร้อน ขวัญข้าวพยายามใช้มือที่วาง
แนบอกเขา จิกและผลัดดัน แต่ร่างเขาแกร่งเหมือนกับหินผา ไม่ยอมปล่อย

แถมยังจูบหนักมากขึ้นจนไบหน้าของเธอแหงนงอไปทางด้านหลัง เขาเลื่อนมือข้างหนึ่งขึ้นมาล็อกท้ายทอยของเธอเอาไว้แน่นไม่ให้ขยับหนีจูบเขาไปไหนได้อีก เขาจูบอย่างเอาแต่ใจ เธอขบเขี้ยวปากไม่ให้เขาแทรกกลิ่นเข้ามาได้ เขาก็ใช้ฟันขบกลีบปากกลางของเธอแรงๆ ทำให้เธอเจ็บและยอมผสมเออริมฝีปากให้เขาได้แทรกเรียวลิ้นเข้าไปวัดวัดชิมความหวานภายในพร้อมกับเกี่ยวกระหวัดลิ้นของเธอเล่น ร่างเล็กลั่นสะท้านไปทั้งตัวด้วยความเสียวสะท้าน ภายที่แนบชิดกันเสียดสีไปมาทำให้เธอรู้สึกหวามไหวไปทั้งตัว ความรู้สึกแปลบปลาบเล่นไปทั้งร่าง คเซนทร์เองก็เริ่มจะควบคุมตัวเองไม่ได้ เขาร้อนผ่าวไปทั้งตัวจนปวดร้าวไปทั้งกายแกร่ง และแทบไม่อยากจะหยุดตัวเองแล้วตอนนี้

“อ้อ” เสียงร้องครางเล็กแผ่วเบาหลุดมาจากลำคอของเธอทำให้เขารู้สึกยิ่งอยากจะสอดประสานกายเข้าหา มันราวกับเสียงสวรรค์ที่ร้องเรียกเชิญชวนให้เขาเข้าไปดื่มด่ำความหวานละมุน เขาผละริมฝีปากเพื่อให้เธอได้ผ่อนคลายและได้หายใจเล็กน้อย และเขาก็ประกบจูบเข้าไปใหม่จนกลีบปากของเธอบวมแจ๋และซ้ำแดงก่ำ เคราสาทุกพาดผ่านแก้มและริมฝีปากจนแดงเรื่อ ขวัญข้าวมีนงและลับสน เธอเกลียดระคนหวามไหวอย่างบอกไม่ถูก ร่างของเธอเริ่มอ่อนแรงแทบจะยืนไม่อยู่ถ้าเขาไม่ยอมผละออกห่าง

“เราร้อนมาก” คเซนทร์ผละริมฝีปากออกเล็กน้อย จ้องมองไบหน้าหวานแดงก่ำ ดวงตาเลื่อนลอยอ่อนแสงลง เขากำลังจะดันร่างของเธอลงไปบนที่นอนนุ่ม ประตูห้องของเขาก็ถูกผลักเปิดเข้ามาโดยพลการ

ผลัวะ

“ว้าย”

“เฮ้ย!”

“อะไรกันเนี่ย!”

เสียงร้องของชายหญิงที่เปิดประตูเข้ามาทำให้ขวัญข้าวรู้สึกตัว เธอเนื้อตัวชาวาบตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า แม้ว่าจะเป็นแวบเดียวก็ตาม แล้ว

ประตูห้องก็ปิดลงอีกครั้งอย่างรวดเร็วคล้ายกับตอนเปิดเข้ามา

“ไม่นะไม่” ขวัญข้าวเนื้อตัวสั่นเทาด้วยความอับอายเพราะตอนนี้เธอเปลือยเปล่า มีเพียงร่างของคเซนทร์ที่บังร่างเธอเอาไว้เท่านั้น เธอไม่เคยต้องอับอายขนาดนี้มาก่อน คนที่เปิดมาจะเห็นไหม เห็นหรือเปล่า น้ำตาใ้สๆ ไหลออกมาอาบแก้ม แต่คเซนทร์ไม่ได้มีความสงสารแม้แต่นิดเดียว เขายิ้มและดันร่างของเธอออกห่าง จ้องมองด้วยสายตาเย็นชาดูต้นและกวาดมองร่างเปลือยเปล่าตรงหน้าโดยที่เจ้าตัวลี้มปกปิดเพราะความหวาดหวั่น ร่างงดงามเย้ายวนของเธอไม่ได้ถูกจ้องมองอย่างแน่นอน เขามั่นใจเพราะเขาบังร่างของเธอเอาไว้มิด แต่แค่นี้เขาก็พอใจแล้ว

“ไม่เห็นต้องร้องไห้เลย อย่าล้าอวยไปหน่อยเลยนะ” คเซนทร์แส้รังไหวไหลอย่างไม่มีที่หระ แต่ขวัญข้าวไม่ได้ฟังที่เขาพูดสักเท่าไร เธอหุบสายตาทันเขาอย่างอับอาย ย่อตัวลงไปหยิบผ้าห่มที่กองอยู่บนพื้นห้องขึ้นมาปิดบังร่างกายของตัวเองอีกครั้ง และเงยหน้ามองเขาอย่างกล่าวหา

“เป็นแผนของคุณใช่ไหม คนสารเลว” ขวัญข้าวกำมือที่จับปมผ้าแน่น ส่วนอีกมือหนึ่งก็ชี้มาที่เขาพร้อมกับร้องถามเสียงลั่นดังลั่นห้อง พยายามไม่มองไปที่ส่วนล่างของเขา

“อะไรกัน เธอกล้ากล่าวหาฉันหรือ คนอย่างฉันเนี่ยจะทำเรื่องแบบนี้ เรานักกันจนไม่ได้ลือกห้องมากกว่ามั้ง จะมากล้าหาฉันลอยๆ ไม่ได้นะขวัญข้าว”

“ไม่จริง คุณโกหก ไอ้คนเลว คุณมันไอ้คนร้ายกาจ” ขวัญข้าวหน้าแดงก่ำ ด่าเขาทั้งที่ร้องไห้ น้ำตาอาบแก้ม ริมฝีปากบวมเจ่อล้นระริก

“แสร้งไวยวายเพื่อกลบเกลื่อนความอายของตัวเองละสิ อย่าคิดว่าฉันไม่รู้นะขวัญข้าว เธอมันร้ายพอๆ กับพี่สาวเธอนั้นแหละ แสร้งทำเป็นไวยวายโยนความผิดให้ฉัน ที่ตอนเธอยั้ววนฉันเมื่อคืนนี้ทำไม่ไวยวายล่ะ เข้าหาฉันราวกับตายอดตายอยากมาเป็นสิบๆ ปี”

“ฉันไม่ได้ทำ ฉันไม่ได้ทำ”

“เธอทำและอย่าคิดมาโทษฉัน ขวัญข้าว และเมื่อถ้าไม่มีคนเข้ามา เธอก็เกือบจะได้กับฉันอีกรอบบนเตียงนั่นไงล่ะ”

“ไม่จริง ฮี” ขวัญข้าวส่ายหน้าไปมา เธอสับสนไปหมดเพราะเธอจำไม่ได้จริงๆ จำอะไรไม่ได้เลยแม้แต่น้อย แต่เรื่องเมื่อสักครู่นี้เธอจำได้ และก็เป็นอย่างที่เขาบอก เธอเกือบจะได้เสียกับเขาแล้วถ้าไม่มีคนเปิดประตูเข้ามาก่อน

“ไว้ หนัดนี่ยังบอกไม่จริงฮี” คเซนทร์ทำเสียงเยาะในลำคอ เขาผายมือทั้งสองข้างออกด้านข้าง แสร้งกลอกตามองเพดานและมองเธอหนึ่งๆ เอามือเท้าเอวอวดร่างแข็งแกร่งเปล่าเปลือย ทั้งห้องเงียบสนิท ได้ยินแต่เสียงลมหายใจแรงๆ ด้วยความโมโหของเขาและเสียงร้องไห้ของขวัญข้าวเท่านั้น

ก๊อ..ก๊อ..ก๊อ

“อะไรละ!”

“เปิดได้ไหมไอ้ช้าง”

“รอเดี๋ยว” คเซนทร์ตอบกลับออกไป แต่ไม่ได้หันไปมองยังประตูห้อง แม้แต่นิดเดียว สายตาเขายังจ้องอยู่ที่ร่างของขวัญข้าวหนึ่งๆ ก่อนจะขยับตัวไปหยิบเอาชุดคลุมสีขาวที่วางเอาไว้ปลายเตียงมาโยนให้กับร่างเล็กที่ยังร้องไห้ไม่หยุด

“ใส่ชุดนี้ซะก่อนที่ฉันจะเปิดประตูออกไป หรือเธออยากจะอวดร่างกายของเธออยู่ในห้องผ้าห่มก็ตามใจ”

คเซนทร์บอกแล้วเขาก็หยิบเอาผ้าขนหนูสีขาวมาพันเอวสอบเอาไว้หมิ่นๆ เพียงเท่านั้น เขาไม่สนใจหรอกว่าใครจะเห็นเขาเปลือยหรือเปล่า เขาต้องการแบบนี้แหละ อย่างที่เขาต้องการทั้งหมด

ขวัญข้าวยกมือขึ้นปิดหน้าตา มองชุดคลุมอาบน้ำที่เธอรับเอาไว้ได้ แล้วก็รีบสวมใส่มันอย่างรวดเร็ว ก่อนที่เขาจะเปิดประตูห้องนอนให้คนอื่นได้เข้ามาอีก

ก๊อ..ก๊อ..ก๊อ

ผลัวะ

คเซนทร์เปิดประตูห้องออกกว้างด้วยมือของเขาเอง และเขาไม่คิดที่จะปิด เขาอยากให้เห็นทุกคนได้เห็นชัดๆ กันไปเลย เขามองไปยังคนที่ยืนอยู่ด้านหน้าห้องนอนและก๊อไหวไหล่เบาๆ ยกมือขึ้นกอดอกแกร่งของตัวเองเอาไว้ จ้องมองคนที่ยืนอยู่ด้านหน้ารอให้พวกเขาถาม รวากับพวกนี้เป็นนักข่าวเตรียมพร้อมจ่อไมค์สัมภาษณ์ रिมีฝีปากเขายกยิ้มเยาะหยันเล็กน้อยไปที่พะแพงเมื่อเห็นสีหน้าเดือดเนื้อร้อนใจของเธออย่างหนัก สะใจเขาจริงๆ

“คุณทำอะไรน้องสาวฉันบอกมานะ บอกมาเดี๋ยวนี้”

พะแพงถลาเข้ามาถามด้วยสีหน้าและแววตาเกรี้ยวกราด เธอกัดริมฝีปากกำมือแน่น จ้องมองเขาอย่างต้องการคำตอบ แม้ว่าสิ่งที่เธอเห็นแวบๆ ตอนเพื่อนของเขาผลักประตูห้องเข้าไปนั้นก็พอจะให้ได้ใจไม่ได้ไม่ยาก ร่างเปลือยของคเซนทร์และขากับแขนของน้องสาวที่เธอเห็นเพียงเล็กน้อย บอกได้เลยว่าเปลือยเปล่าทั้งคู่ออย่างแน่นนอน อ้อมแขนที่เขาเคยกอดเธอ ลูบไล้เธอกำลังกอดน้องสาวของเธออยู่ ถ้าเพื่อนของคเซนทร์ไม่กั้นเอาไว้ และรีบปิดประตู เธอคงจะถลาเข้าไปแยกทั้งสองคนออกจากกัน

“ก็นอนด้วยกันไม่เห็นจะแปลก”

“คุณทำอย่างนี้ทำไมกัน ทำไมต้องเป็นน้องสาวฉันด้วย ทำไม” พะแพงยกมือขึ้นทำท่าจะทุบที่แก้มอกของคเซนทร์ แล้วก็ต้องชะงักเมื่อเขายืนนิ่งจ้องมาที่เธอด้วยสายตาเย็นชา

“มันเรื่องส่วนตัวที่ผมคงไม่ต้องตอบคุณนะพะแพง”

“แต่น้องสาวของฉันเสียหาย ใครๆ ที่นี่ก็เห็น ไหนจะเพื่อนๆ ของคุณ คุณแม่ของคุณชินวุฒิ และไม่ว่าใครอีกที่เห็น”

“ผมไม่สนใจ น้องสาวคุณไม่สนใจแล้วคุณจะมาสนใจทำไมกัน”

คเซนทร์ตอบเสียงเรียบ สีหน้ายียวนอย่างเห็นได้ชัด

“คุณคเซนทร์!” พะแพงชะงักค้างเรียกชื่อเขาออกมาแผ่วเบา

“อันที่จริงมันเป็นเรื่องของผมกับน้องสาวคุณมากกว่า คุณไม่เห็นจะต้องมาเตือนด้วยเลยนี่นา” คเซนทร์คลายมือออกและจับขอบประตูทั้งสองด้านเอาไว้ไม่ให้พะแพงเข้ามาในห้องเขาได้

“นั่นมันน้องสาวฉัน ออกมาจากห้องเตี้ยวนี้ ขวัญข้าวออกมา เธอต้องกลับไปกับฉัน”

พะแพงเช่นเขี้ยวเคี้ยวฟันอย่างเคียดแค้น เส้นเลือดข้างขมับปูดขึ้นอย่างเห็นได้ชัด เธอสะบัดหน้าหนีจากใบหน้าหล่อเหลาของคเซนทร์ มองเข้าไปข้างในและเห็นว่าน้องสาวของเธออยู่ในชุดคลุมอาบน้ำ ยืนร้องไห้หน้าซีดเผือดเนื้อตัวลั่นเทาอยู่ด้านในก็ตะโกนสั่งเสียงดังลั่นและพยายามที่จะเข้าไปลากน้องสาวออกมาให้ได้ แต่คเซนทร์ไม่ยอม เขาจับตัวเธอเอาไว้และผลักเธอออกไปให้พ้นหน้าประตูห้องเขา จนเธอเซถลาไปเกือบล้มก่อนจะทรงตัวได้และพยายามที่จะเข้ามาอีก แต่เมธก็จับแขนของเธอเอาไว้พร้อมกับช่วยกันห้าม

“ผมว่าอย่าเพิ่งใจร้อนดีกว่านะ”

“ไม่ได้ น้องฉันก็ต้องกลับไปพร้อมฉัน ฉันจะไม่ให้กลับไปกับใครทั้งนั้น ฉันพามันมามันก็ต้องไปกับฉัน”

“เสียใจ น้องเธอไม่ใช่เด็ก ๆ แล้วพะแพง และตอนนี้น้องเธอก็อยู่กับฉัน ฉันตัดสินใจเอง เธอนั้นแหละควรออกไปจากตรงนี้”

“ฉันไม่ไป” พะแพงเสียงแข็งและจะไม่ยอมให้น้องสาวของตัวเองได้อยู่กับคเซนทร์อีก

“เมธ ชินวุฒิ ช่วยพาพะแพงออกไปจากตรงนี้ได้ยวนี้” คเซนทร์มองไปยังเพื่อนและบอกให้ทั้งสองพาอดีตผู้หญิงของเขาออกไปให้ห่างก่อนที่เขาจะทำอะไรร้ายๆ ออกมามากกว่านี้

“ฉันไม่ไป” พะแพงสะบัดตัวไปมาอย่างไม่ยอม

“ได้ ไม่ไปใช่ไหม เธออยากได้หลักฐานอย่างนั้นหรือ ได้สิ” คเซนทร์ยกยิ้มมุมปากเหี้ยมๆ เขาพูดเสียงเข้มก่อนจะเดินเข้าไปด้านในและเอื้อมมือ

ไปคว้าแขนของขวัญข้าว ลากเธอออกมาที่หน้าประตูห้องพัก

“นี่ยังไงล่ะน้องเธอ และรอยที่คือนี่ฉันก็ทำเอง และมันก็มีหัวตัวของน้องเธอด้วย ดูซะให้เต็มตา ส่วนรอยที่ตัวฉันคงไม่ต้องบอกหรือกมั้งว่าใครทำ จริงไหมขวัญข้าว”

คเซนทร์กระชับมือที่บีบต้นแขนของขวัญข้าวเอาไว้แน่น เขาพาเธอออกมายืนคู่ที่หน้าประตูห้องในสภาพไม่ค่อยเรียบร้อยเท่าไร รวากับจะประจานโดยไม่แคร์สายตาของใครทั้งนั้น ขวัญข้าวพูดไม่ออก เธอร้องไห้ น้ำตาอาบแก้ม กลอกตามองไปรอบๆ ได้แวบเดียวก็ต้องพยายามหลบสายตาของทุกคนด้วยความอับอาย เพราะทุกสายตาพุ่งเข้ามาที่เธอและเขา คำพูดของเขายิ่งตอกย้ำให้เธอได้อายมากขึ้นจนเธอหน้าชาราบกับโดนตบเนื้อตัวเย็นเฉียบเหมือนกับถูกจับแช่แข็งในห้องเย็น เธอพยายามที่จะเกาะมือเธอออกและเอี้ยวตัวหนีจะเข้าไปข้างในห้องนอน

“ปล่อยฉันนะ ปล่อย” ขวัญข้าวร้องบอกคเซนทร์ด้วยน้ำเสียงปนสะอื้น ยิ่งเธอร้องขอ ยิ่งเธออาย เขาก็ยิ่งพอใจ

“ไม่ปล่อย เรื่องอะไรจะปล่อยให้เมียฉันกลับพร้อมกับพี่สาวได้ล่ะ ฉันพาเธอเข้าห้องมาแล้วก็จะพาไปส่งเอง”

“ไอ้ช่าง กูว่าพอเถอะวะ” เมธกับชินวุฒิร้องห้ามเพราะเห็นว่าขวัญข้าวร้องไห้หนักมากและเธอก็ไม่กล้าที่จะมองหน้าใครแล้วตอนนี้ เขาอยากให้คเซนทร์ปิดประตูห้องไปตอนนี้เลย

“ไม่ ก็ในเมื่อพี่สาวของขวัญข้าวเขาอยากพาเมียฉันกลับไปแต่ฉันไม่ให้ไว้ย ี่ให้เห็นหน้าก็พอแล้ว”

“ฉันจะให้พ่อมาจัดการคุณ ฉันจะฟ้องพ่อ” พะแพงตะเบ็งเสียงออกมาอย่างเกรี้ยวกราดเมื่อเห็นแล้วว่าคเซนทร์ไม่ยอมปล่อยน้องสาวของเธอจริงๆ

“ตามสบาย จ้ะแค่นี้แล้วกันนะ”

“ปล่อย ฉันจะกลับไปกับพี่สาวของฉัน”

“เธอและฉันจะรอพ่อของเธออยู่ที่นั่น”

“ฉันไม่รอ ปล่อยฉันนะ ปล่อยสิ” ขวัญข้าวส่ายหน้าหัวือ เธอจะไม่ยอมให้เขาใช้เธอเป็นเครื่องมืออะไรของเขาทั้งนั้น

“ไอ้ช้าง คว้าปล่อยน้องเขาออกมาก่อนดีกว่า” ชินวุฒิปยายามบอกกับเพื่อนดีๆ เพราะดูเหมือนว่าเรื่องราวมันจะเลยเถิดไปมากแล้ว

“เมียกูก็ต้องอยู่กับกูสิวะ คุณบัญญัติมาเมื่อไรบอกกูด้วยแล้วกัน” คเชนทร์หันไปพูดกับเพื่อน แต่น้ำเสียงเข้มห้วนและเน้นย้ำคำว่าเมียราวกับจะให้พะแพงได้ยินชัดๆ อย่างสะใจ เขาต้นร่างของขวัญข้าวให้กลับเข้าไปในห้องอีกครั้ง และจัดการปิดประตูอย่างแน่นหนาไม่ให้ใครเปิดเข้ามาได้อีก

ปัง..ปัง

“ไอ้ช้าง เปิดก่อนสิวะ ไอ้ช้าง! คเชนทร์ บ้าฉิบ”

ชินวุฒิเคาะประตูเรียกเสียงดัง ไหนมันว่าจะไม่ทำให้เป็นเรื่องใหญ่อย่างไรละวะ แล้วนี่มันอะไรกันเนี่ย เขาเคาะประตูจนเจ็บมือไปหมดมันก็ไม่ยอมเปิด จนต้องยอมล่าถอยออกมา ยกมือขึ้นเสยผมอย่างหงุดหงิดตัวเอง หันไปมองหน้าเมธที่จับตัวพะแพงเอาไว้พร้อมกับส่ายหน้าอย่างอ่อนใจ

“ห้ามแพร่งพรายเรื่องนี้ออกไปเด็ดขาด”

ชินวุฒิหันไปสั่งลูกน้องและคนรับใช้ที่ยืนอยู่ในที่นี้ด้วยไม่กี่คน เสียงเข้ม เขาสั่งได้แต่คนของเขา แต่คนอื่นๆ ที่รู้และได้ยินเรื่องนี้อีกเขาไม่สามารถสั่งได้ เพราะแขกที่มาพักที่นี่ก็หลายคน บางคนเมียมองออกมาจากห้องและจำได้ว่าเป็นใครที่กำลังมีเรื่องกัน คงได้ตั้งกระหึ่มทั่วหน้าหนังสือพิมพ์แน่ๆ คเชนทร์ ไม่ใช่ชาวดีเสียด้วยสิ ชาวฉาวสุดๆ ลูกสาวคนเล็กของนักธุรกิจด้านการเงินคนดังกับทายาทตระกูลเซอร์รอสติเป็นข่าวที่ขายได้อย่างดีแน่นอน

“ให้ใครมางัดประตูเปิดเดี๋ยวนี้เลย เดี่ยวนี้”

“ผมขอให้คุณสงบสติอารมณ์และทำตามที่คุณบอกดีกว่า”

เรียกพ่อคุณมาหรือว่าจะปล่อยให้เรื่องนี้ผ่านไป เพื่อนผมมันตัดสินใจแล้ว
พะแพง”

“เขามันร้าย เขาจะทำร้ายน้องสาวฉัน”

“แน่ใจหรือว่าที่คุณไว้วางใจอยู่ที่นี่เพราะกลัวว่ามันจะทำร้ายน้องสาว
คุณ หรือว่าเพราะคุณยังจะหึงหวงคเซนทร์มันอยู่กันแน่พะแพง”

“ฉันไม่ได้หึง ฉัน...ฉันเปล่า”

พะแพงถึงกับชะงักและเริ่มรู้สึกตัวขึ้นมาอย่างช้าๆ เมื่อได้ฟังคำพูด
ของชินวุฒิ เธอกลอกตาไปมามองทุกคนที่จ้องมองมาที่เธอคนเดียวตอนนี้
ใช่ เธอไว้วางใจเพราะหึงหวงในตัวของคเซนทร์ และเธอไม่คิดว่าเขาจะเลือก
ขวัญข้าว ไม่ใช่เธอ ทำไมไม่เลือกคนอื่น ในเมื่อก็มีสาวสวยมากมายในคืนนี้
ทำไมกัน

“ฉันจะเรียกคุณพ่อมาที่นี่ ฉันจะให้ท่านเอาตำรวจมาลากคเซนทร์
เข้าคุกให้ได้”

พะแพงสะบัดแขนออกจากการเกาะกุมของเมธ และเขาก็ยอมปล่อยให้
เพราะเห็นว่าเธอหยุดดี तरहและอาละวาดแล้ว เธอกัดฟันแน่น เค้นเสียง
ลอดไรฟันออกมา ในเมื่อเธอไม่ได้เขาใครก็อย่าได้ไปเลย แม้แต่น้องสาว
ของเธอเอง พูดเสร็จเธอก็หมุนตัวเดินกระแทกเท้าไปจากตรงนั้นอย่างรวดเร็ว
กลับไปห้องเพื่อที่จะโทรศัพท์ตามบิดาให้มาที่นี่ จัดการกับคเซนทร์ แยก
น้องสาวออกมาจากเขาให้ได้

“ไปกันใหญ่แล้ววะ” เมธหันมาหาชินวุฒิที่สีหน้าไม่ค่อยดีเหมือนกัน

“เฮาน่า ยังไงก็เกิดขึ้นแล้ว ไอ้ช้างมันจัดการเองได้อยู่แล้วละ”

ชินวุฒิพูดออกมา แต่เขาเองก็ไม่ค่อยจะมั่นใจสักเท่าไร และเขา
มั่นใจว่าตอนที่เปิดประตูเข้าไป คเซนทร์ไม่ได้เปลือยแค่คนเดียวอย่าง
แน่นอน ขวัญข้าวน่าจะไม่ต่างจากมันเท่าไร ดีว่าตัวมันใหญ่บังเอาไว้ได้มิด
ไม่อย่างนั้นเจ้าตัวคงจะไม่กล้ามองหน้าใครแน่ๆ

“แล้วนายคิดว่าไอ้ช้างมันจัดการน้องเขาหรือเปล่าวะ กูยังไม่อยาก

โดนจับข้อหาให้ความร่วมมือหนีภัย” เมธเดินเข้ามาใกล้ๆ พร้อมกับกระซิบบอก น้ำเสียงแอบมีกังวลไม่แพ้กัน

“ไม่รู้ว่ะ รอให้คเซนทร์มันออกมาจากห้องก่อนแล้วกัน” ชินวุฒิส่ายหน้าไม่กล้าออกความเห็น เพราะมีเพียงแค่คเซนทร์และขวัญข้าวเท่านั้นที่จะตอบได้ว่าเกิดอะไรขึ้น แต่สถานการณ์แบบนี้มันเอียงไปในทางที่พะแพงเข้าใจเก้าสิบเก้าเปอร์เซ็นต์แล้วละ อีกลิบเปอร์เซ็นต์เพื่อไว้แค่นั้น เขายกมือขึ้นตบขาเพื่อนแล้วก็พากันกลับไปยังห้องพักของตัวเอง

“เข้าไปอาบน้ำและใส่เสื้อผ้าให้เรียบร้อย”

“ไม่ ฉันจะไปจากที่นี่แล้ว ฉันจะไม่อยู่” ขวัญข้าวส่ายหน้าหวิว มือกำสาบเสื้อเอาไว้แน่น

คเซนทร์ยิ้มมุมปากนิดๆ ยกมือขึ้นทำเอวหุบส่ายตามองไปยังพื้นห้องที่มีเสื้อผ้าเกลื่อนเต็มไปหมด เพราะเขาเป็นคนจัดการโยนมันทิ้งไว้เองตั้งแต่เมื่อคืน เขาก็มั่วหยิบเอาชุดที่ขวัญข้าวใส่เมื่อคืนไว้ในมือ มองมันสลับกับมองหน้าเธอ

“เอาชุดฉันคืนมา ฉันจะใส่มันแล้วจะออกไป”

“อยากได้เหรอ”

“ใช่ เอาคืนมา” ขวัญข้าวกระแทกเสียงใส่เขาและทำท่าจะเอื้อมมือมาหยิบชุด แต่คเซนทร์ไม่ยอมคืนให้ เขาดึงมันมาไว้กับตัว ยิ้มเยาะหยัน และทำในสิ่งที่ขวัญข้าวไม่คาดคิด

แควก

ชุดของเธอขาดคามือเขา ขวัญข้าวตกใจ หน้าซีดเผือดและถอยหลังห่างจากเขาอย่างรวดเร็ว คเซนทร์โยนชุดที่ขาดในมือทิ้งลงพื้น และก็เอื้อมมือไปหยิบเอาชุดชั้นในของเธอที่วางอยู่บนเก้าอี้ปลายเตียงมาถือเอาไว้

“อาบน้ำให้เรียบร้อย ไม่อย่างนั้นฉันจะไม่ให้เธอใส่อะไรเลยแม้แต่ชั้นเดียว และไอ้สองชิ้นนี้ก็จะกลายเป็นผ้าขาดๆ เหมือนเสื้อของเธอ”

คิวเข้มเล็กขึ้นเล็กน้อยมองมาที่เธอนิ่งๆ ออกคำสั่ง ขวัญข้าวเข้มปาก และก็หมุนตัววิ่งเข้าไปในห้องน้ำ กำลังจะปิดประตู มือหนาของเขาก็ดันมันเอาไว้ไม่ให้เธอปิดได้

“ห้ามปิดประตู และก็รีบอาบน้ำเพราะฉันจะอาบน้ำต่อจากเธอ”

ขวัญข้าวพยักหน้ารับ มองเขาอย่างระแวง และเธอก็เข้าไปด้านใน เมื่อไม่เห็นเขาอยู่ที่หน้าประตูห้องน้ำแล้วเธอก็รีบล้างหน้าล้างตาและเช็ดตัวเท่านั้น ไม่กล้าที่จะอาบน้ำเพราะกลัวว่าเขาจะเข้ามาเห็นตอนเธอเป๋ แม้ว่า จะไม่มีอะไรที่เข้าไม่เห็นแล้วก็ตาม แต่เธอก็ไม่อยากจะให้เขาเห็นเธอตอนเป๋อีก เธอเห็นรอยบนร่างของเธอและมันก็มีเยอะเหลือเกิน ทำให้เธอเริ่มไม่มั่นใจว่าไม่ได้มีอะไรกับเขาจริงๆ รอยที่หน้าอก ท้องแบนราบ และที่ต้นขาอ่อนนั้นอีก เธอพยายามใช้ผ้าชุบน้ำขัดมันแรงๆ แต่มันก็ไม่ออก ยิ่งแดงขึ้นมากกว่าเก่า

คเซนทร์เดินไปยังตู้เสื้อผ้าแล้วหยิบเอาเสื้อกับกางเกงวอร์มของเขา มาไว้ในมือรวมกับชุดชั้นในและก็เดินไปที่ห้องน้ำ เขาเห็นว่าขวัญข้าวกำลังจ้องมองรอยแดงที่เนินอกอยู่ก็แสรังทำเป็นไม่สนใจ เขาก้าวเข้าไปภายในและโยนเสื้อผ้าที่เขาเอามาให้เธอใส่ลงบนอ่างล้างหน้า

“ใส่ซะ”

“ฉันจะไปใส่ข้างนอก”

“ใส่ในนี้และรอฉันจนกว่าฉันจะอาบน้ำเสร็จ”

คเซนทร์สั่งเสียงดังทำให้ขวัญข้าวสะดุ้งตกใจ เธอเอื้อมมือหยิบเอาชุดชั้นในมาถือไว้ก่อนใส่ซ้ำ ก็ยังดีกว่าไม่ได้ใส่ และชุดของเขาก็ใหญ่คงจะต้องพับขอบกางเกงหลายทบแน่ๆ เพราะเขาสูงใหญ่กว่าเธอมาก เขาชี้หน้าเธอและมองไม่ว่างตาแม้ว่าจะเดินเข้าไปใต้ฝักบัว เขาไม่ได้ดึงบานประตูปิดแต่เปิดน้ำ สบขัดผ้าขนหนูออกจากตัวต่อหน้าเธอ ทำให้ขวัญข้าวต้องรีบหมุนตัวหันหลังหนีด้วยหัวใจเต้นแรง ทำไมเขาชอบอวดเนื้อตัวอยู่ตลอดเวลา

ขวัญข้าวรีบใส่ชุดชั้นในและเสื้อผ้าที่เขาโยนให้อย่างรวดเร็ว ตัวเสื้อ

ใหญ่โคร่งแต่ก็ตึกว่าไม่ได้ใส่ กางเกงเป็นแบบเอวยางยืดแต่ก็ยังหลวม ทำให้เธอต้องพับขอบหลายทบอยู่เหมือนกัน เธอยืนกระวนกระวายอยู่ในห้องน้ำจนเขาทำธุระส่วนตัวเรียบร้อย คเซนทร์เอื้อมมือมาคว้าต้นแขนของขวัญข้าวและก็ลากเธอออกมาจากห้องน้ำด้วย ผล็กร่างของเธอให้นั่งบนเตียง ส่วนเขาก็ยังเปลือยและเดินโหงงๆ ไปยังตู้เสื้อผ้าหยิบเอาชุดมาสวมใส่ หน้าตาย พอเรียบร้อยแล้วเขาก็ยกมือขึ้นเสยผมที่เปียกชื้นให้เป็นทรงก่อนจะหันมามองหน้าเธอนิดๆ และหยิบเอาโทรศัพท์กดโทร.หาลูกน้องเพื่อสั่งให้เตรียมเรือยอร์ชที่จอดเอาไว้ที่ท่าเรือให้พร้อม เขาจะไปล่องเรือใกล้ๆ รอพ่อของขวัญข้าวมาเจรจา ทำเรือก็อยู่ใกล้ๆ แค่นี้เอง และเขาคิดว่าไม่เกินบ่ายพ่อของขวัญข้าวคงจะมาถึง

“เราไปล่องเรือใกล้ๆ ระหว่างรอพ่อเธอ”

“อะไรนะ ฉันไม่ไป” ขวัญข้าวตั้งตัวจากเตียงส่ายหน้าไปมา จ้องมองเขาอย่างกล่าวหา

“คิดว่าจะปฏิเสธคนอย่างฉันได้ก็เอาสิ”

“ฉันไม่ยอมให้คุณมาขู่่ง่ายๆ แบบนี้หรอกนะ แม้ว่าเมื่อคืนนี้... เมื่อคืนนี้เราจะมีอะไรกัน แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า คุณจะมาบังคับให้ฉันต้องทำอะไรตามใจคุณได้ ฉันจะไปและฉันจะไม่อยู่กับคุณไม่ว่าที่ไหนก็ตาม”

ขวัญข้าวกำมือแน่น บอกกับเขาเสียงแข็ง สิ่งที่เขาคิดว่าเสียไปแล้ว ไม่สามารถเรียกกลับคืนมาได้และเธอก็จะพยายามไม่คิดถึงมัน ถือว่าเธอเสียรู้ให้คนอย่างเขาก็แล้วกัน เขามั่นแล้ว

“ปานนี้ข้าวคงแพ้ออกไปทั่วแล้วมั้งว่าลูกสาวคนเล็กของคุณบัญชาเพชรกุล นักธุรกิจใหญ่มั่วขนาดไหน เธอไม่อาย แต่พ่อแม่และคนในครอบครัวของเธออายุ ขวัญข้าว”

“ไม่จริง” ขวัญข้าวริมฝีปากสีนระริก มันจะเป็นข้าวได้อย่างไร ก็ในเมื่อมันเพิ่งเกิดเมื่อไม่กี่ชั่วโมงเท่านั้นเอง

“หึๆ ที่นี้จะยอมไปกับฉันดิๆ ไหมขวัญข้าว” คเซนทร์ก้าวเท้าเข้ามาหยุดใกล้กับร่างเล็ก เอื้อมมือมาจับกรอบหน้าหวาน บังคับให้เธอเงยหน้ามองสบสายตาระยะหยันของเขา ดวงตาคู่สวยกลอกไปมา

“ฉันคิดไม่ผิด นี่มันแผนของคุณ ไอ้คนเจ้าเล่ห์ คุณมันไอ้ตัวร้ายคนสารเลว”

ขวัญข้าวสะบัดหน้าหนี ระดมทุบมือไปที่อกพร้อมกับจิกข่วนด้วยความโมโหที่เสียดรู้คนอย่างเขา และไม่รู้ว่่าป่านนี้เขาจะปล่อยข่าวออกไปอย่างไรบ้าง สิ่งที่เขาบอกมันไม่ใช่เรื่องตืออย่างแน่นอน เขาจะทำให้พ่อของเธอเสื่อมเสียชื่อเสียง และไม่แค่นั้น มันจะเสียหายกันไปหมดเลย เขาทำอย่างนี้ได้อย่างไรกัน

“ไวๆ ใจเย็นๆ ลี แหม ไม่คิดว่าเธอจะตีใจขนาดนี้นะเนี่ย” คเซนทร์จับข้อมือทั้งสองข้างของขวัญข้าวเอาไว้แน่น ดันตัวเธอออกห่างเล็กน้อย หนีตามองคนตัวเล็กที่โกรธจนหน้าแดงด้วยความแยะหยัน

“ฉันไม่ได้ดีใจ ฉันเกลียดชยะแขยงคนอย่างคุณ คุณมันคนน่ารังเกียจ”

“เสียเวลามากแล้วไป!” คเซนทร์ยิ้มเหยียดๆ แล้วเขาก็ลากเธอออกมาจากห้อง ขวัญข้าวต้องชะงักอีกครั้งเพราะหน้าห้องเขาตอนนี้มีการดมายืนรอและดูแล้วน่าจะเป็นคนของเขา

“รถพร้อมแล้วครับคุณคเซนทร์ คุณผู้หญิง”

การดมายมือเชิญและไม่ได้มองไปที่ขวัญข้าวเต็มๆ สักเท่าไร เพราะเจ้านายของพวกเขาลากเธอเดินนำไปแล้วอย่างรวดเร็ว เขาเห็นแต่ว่าขอบตาของเธอวมข้ำและหน้าแดงก่ำ คงจะร้องไห้อย่างหนัก พวกเขาไม่รู้เรื่องราวความเป็นมา แต่ข่าวในเว็บต่างๆ ที่เริ่มสะพัดออกไปเมื่อเช้านี้ทำให้พอจะรู้ได้ว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น และเขาไม่คิดว่าพ่อเลี้ยงคเซนทร์จะทำตัวให้เป็นข่าวฉาวแบบนี้ได้ ปกติระวังตัวจะตายไป แล้วทำไมคราวนี้ถึงได้ยอมให้เกิดเรื่อง แถมยังเกิดกับลูกสาวนักธุรกิจดังเสียด้วยสิ น่าจะมีปัญหาใหญ่

ตามมาแน่ๆ

คเชนทร์จับร่างของขวัญข้าวเข้าไปในรถด้านหลังนั่งคู่กับเขา ลูกน้องขึ้นประจำตำแหน่งและรถก็เคลื่อนตัวตรงไปยังท่าเทียบเรือทันที ขวัญข้าวเม้มปากกัดฟันแน่น มองออกไปด้านนอกรถและไม่ได้สนใจในตัวของคเชนทร์อีกเลย เธอไม่อยากจะพูดกับเขา ไม่อยากจะได้ยินเสียงหรือเห็นหน้า แต่เหมือนว่ายิ่งไม่อยากจะไรสักอย่างเขากลับเข้ามาใกล้ยิ่งขึ้น

“จะอยู่ในห้องหรือว่าจะอยู่ข้างนอก เลือกเอา”

“ฉันจะอยู่ข้างนอก” ขวัญข้าวไม่ไว้ใจที่จะอยู่ในห้องพักภายในเรือกับเขา แม้ว่ามันจะใหญ่เหมือนกับยกบ้านทั้งหลังมาไว้ในนี้ก็ตาม

“ก็ตามใจ เตี้ยคนของฉันจะเอาอาหารเข้าไปเสิร์ฟให้ด้านนอก”

คเซนทร์ไหวไหล่เบาๆ และมองเธอเดินออกไปจากเคบินของเรือตรงไปยังโต๊ะนั่งเล่นริมสระว่ายน้ำด้านหน้าของเรือด้วยสายตาดำๆ ตอนนี้เรือออกจากฝั่งมาได้พักใหญ่แล้ว และมันก็ลอยคว้างอยู่นิ่งๆ เพราะเขาได้สั่งให้จอดแล้วเรียบร้อย และคราวนี้ก็รอให้คนของเขาที่ยังอยู่บนฝั่งพาคนที่เขาต้องการพบมาที่นี่

ครืด...ครืด...

โทรศัพท์ในกระเป๋ากางเกงสั้นทำให้คเซนทร์ต้องหยิบออกมาดูว่าใครโทรเข้ามา และเขาก็ไม่ค่อยแปลกใจเท่าไรเมื่อเห็นว่าเป็นใครที่โทรมาหาเขาแต่เข้าแบบนี้

“สวัสดีครับคุณพ่อ”

“ทำไมถึงมีเรื่องขึ้นหน้าหนึ่งข่าววันนี้คะเซนทร์” เสียงเข้มๆ ของบิดาถามมาจากปลายสาย และเขาคาดว่ามารดาจะต้องอยู่รอฟังด้วยอย่างแน่นอน

“เรื่องเล็กน้อยครับพ่อ ผมจัดการได้ครับ”

“เล็กน้อยหรือคะเซนทร์ ปกติพ่อไม่เคยเห็นแกยอมให้ตัวเองเป็นข่าวในเรื่องนี้ได้เลย”

“ผมคงจะเมานักไปหน่อยครับ” คะเซนทร์แส้มือโกหกว่าเขาเมา ซึ่งถูกที่บิดาพูด เขาไม่เคยมีเรื่องแบบนี้ขึ้นหน้าหนึ่งมาก่อน และครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่มีเรื่องฉาวถึงกับขึ้นหน้าหนึ่งได้

“เมานักขนาดหิ้วลูกสาวของคุณัญญาเข้าไปในห้องเนียนะ แล้วก็มีคนเห็นแล้วแอบถ่ายส่งให้พวกนักข่าวเอาไปลงหน้าหนึ่งของสื่อทุกสำนัก พ่อคิดว่ามันไม่น่าจะหลุดออกง่ายๆ นะคะเซนทร์”

อัคนีย้อนถามลูกชายกลับมาอย่างรวดเร็ว ในเนื้อหาข่าวไม่ต้องให้สงสัยเลยว่าสองคนนี้เป็นใคร เพราะเห็นหน้าตาอย่างชัดเจนแม้จะใช้อักษรย่อแล้วก็ตาม

“มันก็ต้องมีบ้างครับพ่อ” คะเซนทร์แส้มือทำเสียงอ่อนใจ

“แกจริงจังกับคนนี้หรือคะเซนทร์”

“เปล่าสักหน่อยครับ มันก็แค่เรื่องผิดพลาดเท่านั้นจริงๆ เรื่องนี้ผมแก้ปัญหาได้อยู่แล้วครับ พ่อไม่ต้องห่วง”

“งั้นแกก็พูดกับแม่เขาเองเลย”

“พ่อครับ อย่าเพิ่งครับ...”

“คะเซนทร์ เรื่องเป็นอย่างไรงั้นหืม” เสียงหวานๆ ของมารดาตั้งเข้ามาตามสายทำให้คะเซนทร์ต้องนิ่งซึ้ง ไม่คิดว่าบิดาจะส่งโทรศัพท์ให้กับมารดาเหมือนเป็นไม้ตายเลยละที่นี้

“เอ่อ...คือว่าไม่มีอะไรจริงๆ ครับคุณแม่ มันแค่เรื่องผิดพลาดเล็กน้อยครับ ผมจัดการได้ครับ”

“แต่ผู้หญิงเขาเสียหายนะลูก” ธารทิพย์สบสายตากับสามีค้อนๆ และกรอกเสียงหวานไปตามสายหวังว่าลูกชายจะทำให้มันถูกต้อง เพราะข่าวที่ออกมานั้นทำให้ผู้หญิงเสียหายและดูไม่ดีเอามากๆ และอีกอย่างบิดาของผู้หญิงที่ลูกเขาพาเข้าห้องไปจนเป็นข่าวนั้นก็เป็นถึงนักธุรกิจใหญ่

“รับรองครับคุณแม่ว่าผมจะไม่ทำให้เขาเสียหาย”

คเซนทร์พูดแล้วก็ยกมือขึ้นเสยผมของตัวเองไปมา พ่อเขาไม่น่าให้แม่มาพูดเลย ให้ตายสิ บ้านนี้ยังแพ้เสียงหวานๆ ของมารดาเสียด้วย และครอบครัวเซอร์รอดสติทุกคนก็แพ้เสียงหวานๆ ของเมียหมดทุกคนเลยละ

“แม่ก็ไม่อยากจะยุ่งเรื่องส่วนตัวของลูกเท่าไรนะ แต่ว่าตอนนี้ต้องจัดการเรื่องนี้ให้เรียบร้อย ไม่อย่างนั้นแม่กับพ่อจะลงไปกรุงเทพฯ ด้วยตัวเอง เข้าใจไหมคเซนทร์”

“ครับคุณแม่” คเซนทร์ตอบไปตามสาย แต่แวตตาเขานิ่งๆ และยิ้มอย่างเจ้าเล่ห์ ในเมื่อมารดาเขาต้องการแบบนี้ ก็ได้ เขาจะทำให้ แอ้มได้สะใจอีกต่างหาก ทำไมจะไม่ทำล่ะ เขาไม่มีอะไรจะเสียสักหน่อย

“อย่ารีบปากแม่มั่วๆ นะคเซนทร์”

“ไม่มั่วครับคุณแม่ รับรองว่าคุณแม่ชอบแน่ๆ ครับ”

“ก็ดี กลับขึ้นเหนือมาเมื่อไรแม่จะจับตีให้กันลายเลย”

“โห่คุณแม่ ผมไม่ใช่เด็กๆ แล้วนะครับ”

“ยังโง่ลูกก็ยังไม่เด็กสำหรับแม่เสมอ”

“ก็ได้ครับคุณแม่ ผมรักคุณแม่แน่ครับ” คเซนทร์ยิ้มนิดๆ เมื่อได้ยินคำนี้จากมารดา ไซลิ ไม่ว่าจะพวกเขาจะตัวโตและสูงใหญ่มากกว่าท่านเท่าไร ท่านก็ยังเห็นเขากับพี่ๆ เป็นเด็กก้อยู่ดี และตอนนี้พี่ชายสองคนก็มีหลานๆ ให้กับท่านแล้ว เหลือแต่เขาเนี่ยแหละที่ยังไม่มี

“แม่ก็รักลูกจ้ะ แม่จะรอฟังข่าวนะ คุณพ่อมองตาขวางแล้ว แม่ต้องวางแล้วละ” ธารทิพย์ยิ้มพลางบอกรักลูกชาย ทำให้สามีหันมามองหน้านิดๆ เธอก็รีบพูดและวางสายไปทันที และหันไปจูบแก้มสามีหนักๆ เท่านั้นเจ้าตัว

ก็หายงอนแล้ว

“บายครับคุณแม่” คเซนทร์กดวางสายเมื่อปลายสายกดวางไปแล้ว เขาเก็บโทรศัพท์ลงกระเป๋ากางเกงและก็เดินออกไปที่ด้านนอก เห็นขวัญข้าวกำลังกินอาหารเข้าอยู่ก็เข้าไปนั่งตรงข้ามและพยักหน้าให้ลูกน้องเอาอาหารเข้ามาเสิร์ฟ ลูกน้องเสิร์ฟแล้วก็ถอยออกไปยืนห่างๆ รอฟังคำสั่ง เขายกถ้วยกาแฟดำขึ้นจิบและวางลง จ้องมองเธอหนึ่งๆ

“ไม่คิดจะพูดอะไรหน่อยหรือหืม”

“ไม่ และคุณควรจะปล่อยให้ฉันกลับไปได้แล้ว”

“คงจะไม่ได้ ไม่รู้เธอว่าตอนนี้เธอกับฉันกำลังเป็นข่าวยใหญ่”

“ข่าวยใหญ่! ฉันไม่เชื่อหรอก เพราะยังไม่เห็นว่ามีส่วนอะไรเลย” ขวัญข้าวเองก็ใจไม่ค่อยดีเท่าไรหรอก เพราะเขาพูดแบบนี้ก่อนหน้าี่ครั้งหนึ่ง แต่เธอก็ยังไม่เห็นข่าว ทำให้เธอไม่อยากจะเชื่อที่เขาพูด

“อยากเห็นอย่างนั้นหรือว่าพวกนักข่าวเขียนข่าวกันว่าอย่างไร” คเซนทร์เอนหลังฟังกับเก๋อืดด้วยท่าทางสบายๆ ยกมือขึ้นลูบปลายคางสักเล็กน้อย จ้องมองมาที่เธอด้วยสายตาเยาะๆ ก่อนที่เขาจะหยิบเอาโทรศัพท์ในกระเป๋ากางเกงมาเปิดข่าวในเว็บและอ่านเสียงดังให้เธอฟังอย่างตั้งใจ

“ลูกสาวคนเล็กของนักธุรกิจดังเข้าห้องกับทนายทแสนล้านตระกูลดังของภาคเหนือในงานเลี้ยงวันเกิดนักธุรกิจและไฮโซชื่อดังของสังคม...”

“หยุด ฉันไม่อยากฟัง” ขวัญข้าวกำมือแน่น หน้าซีดเผือด เธอหายใจรัวแรงเพราะไม่คิดว่าข่าวจะเขียนแบบนี้

“อ้อ มีภาพด้วยนะ เธอเห็นหรือยังล่ะ นี่ไงๆ” คเซนทร์เปิดภาพและหันโทรศัพท์มาให้ขวัญข้าวดู เป็นภาพที่เธอซุกตัวอยู่ในอ้อมแขนของเขา และกำลังเปิดประตูห้องเข้าไปภายใน และมีอีกภาพที่ทำให้เธอถึงกับหน้าร้อนผ่าว เป็นภาพที่เขาจูบเธออย่างดูดีเต็ม

“ไม่จริง” ขวัญข้าวหน้าร้อนด้วยความอับอาย ภาพพวกนี้ขึ้นหราตามหน้าเว็บข่าวได้อย่างไรกัน เธอเอื้อมมือจะทำจะคว่ำโทรศัพท์ของเขามา

แต่คเซนทร์ดึงกลับไปอย่างรวดเร็ว

“อะๆ ไม่เอาของคนอื่นไปสิ ถ้าอยากอ่านข่าวเดี๋ยวให้ลูกน้องเอาคอมพิวเตอร์มาเปิดให้ดูก็ได้ แต่อย่าทำของลูกน้องฉันพังล่ะ เพราะนักข่าวบางสำนักอาจจะเขียนแรงๆ เพื่อให้คนอ่านสนใจข่าวจะได้ขายดี ฉันไม่แน่ใจว่าเธอจะรับได้ไหม เพราะบางสำนักอาจจะซดลึกลงไปกว่านั้นก็ได้ อย่างเช่นความสัมพันธ์ระหว่างฉันกับพี่สาวของเธอและเธอ มันอาจจะไม่น่าอ่านนัก เธอว่าไหมล่ะ” คเซนทร์ยกยิ้มมุมปากเหี้ยมๆ ดวงตาเขาเปล่งประกายระยิบระยับเมื่อพูดถึงเรื่องข่าว รวากับว่าเขาสนใจที่เห็นเธอเริ่มหน้าซีดปากสั่นขนาดนี้

“ไม่จริงใช่ไหม” ขวัญข้าวพูดออกมาอย่างละเมอ น้ำตาเอ่อขอบตาดวงตาคู่สวยกลอกไปมาอย่างสับสน ตอนแรกเธอคิดว่าเขาพูดขู่เท่านั้นเอง แต่ไม่คิดว่ามันจะเป็นข่าวใหญ่ขนาดนี้ แคมภาพที่หลุดเป็นข่าวมันบอกอย่างอื่นไม่ได้เลย นอกจากว่าเธอกับเขามืออะไรกันจริงๆ เมื่อคืนนี้ เธอจ้องมองไปยังเขาและกิริยาขมขื่นที่เขาน้ำตาอย่างรวดเร็ว

“ฉันขอตัวก่อนค่ะ”

“นั่งลง กินข้าวให้เรียบร้อยแล้วค่อยไป”

“ฉันอิ่มแล้ว”

“งั้นก็นั่งเป็นเพื่อนจนกว่าฉันจะอิ่ม”

“ไม่” ขวัญข้าวปฏิเสธเสียงแข็งและผุดลุกขึ้นอย่างรวดเร็ว เดินตรงไปยังด้านใน แต่ยังไม่ทันได้พ้นจากโต๊ะเท่าไร คเซนทร์ก็เข้ามาประชิดตัวและดึงเธอเข้ามาไว้ให้อ้อมกอดเขาต่อหน้าลูกน้องที่ยืนอยู่

“ปล่อยนะ คุณจะทำอะไร” ขวัญข้าวหน้าร้อนผ่าวด้วยความอับอาย เธอยกมือขึ้นดันอกเขาไว้และพยายามที่จะทำให้เขาปล่อยเธอจากอ้อมกอดนี้ แต่เขาไม่ปล่อย แคมรัดแน่นยิ่งขึ้นจนทั้งตัวของเธอแนบชิดไปกับเขา ไร้ช่องว่างใดๆ การ์ดของเขาผินหน้าไปทางอื่น แต่ขวัญข้าวไม่เห็น

คเซนทร์ฉกริมฝีปากจูบกลับปากนุ่มอย่างรวดเร็ว ไม่ให้เธอได้ทัน

ตั้งตัวเพราะเขาเห็นแล้วว่าลูกน้องไม่ได้มองมาที่เขาและขวัญข้าว ทำให้เขา
จับเธอได้ถนัด

“อ้อ” ขวัญข้าวเฝ้าปากแน่นและพยายามเบือนหน้าหนี แต่คเซนทร์
ก็เลื่อนมือขึ้นมาจับท้ายทอยของเธอล็อกเอาไว้แน่นไม่ให้เธอหันหน้าหนีได้
เขาบิดเบียดกลิบปากนุ่มอย่างรุนแรงและดูดันตามหัวใจต้องการ กลิบปาก
นุ่มหวานละมุนแม้จะต้องแลกมากับความซัดซิ้น แต่มันทำให้เขาเฝ้าใจ
ความหวานล้ำที่ได้รับมันคุ้มค่ามากๆ ขวัญข้าวเจ็บริมฝีปากระคนหวานไหว
เมื่อถูกเขาต้อนจูบรูกเร้าอย่างหนัก บดเบียดไว้ความปรานี และเขาก็ทำให้
เธอเผยอริมฝีปากออกจนสามารถเข้าไปชิมความหวานภายในได้อย่าง
เอาแต่ใจจนขวัญข้าวแทบจะเข้าอ่นทรุดลงไปกองกับพื้น

จูบ

“เฮือก” ขวัญข้าวสุดหายใจเข้าปอดลึกเมื่อคเซนทร์ถอนริมฝีปากออก
ไปหน้าของเธอแดงก่ำ ดวงตาปรือปรอยและไร้เรียวแรงจะพุงตัวเอง ต้อง
ซบอยู่กับอกแกร่งของเขาซึ่งคเซนทร์ก็ไม่ได้ว่าอะไร หัวใจดวงน้อยเต้น
รัวแรง ลมหายใจหอบสะท้าน

“หึๆ”

เสียงหัวเราะของคเซนทร์ทำให้ขวัญข้าวเริ่มรู้สึกตัว เธอตั้งสติและ
ค่อยๆ ขยับตัวผลักอกเขาออกห่าง คเซนทร์ยอมคลายอ้อมแขนเล็กน้อย
เลื่อนมือข้างหนึ่งขึ้นมาจับกรอบหน้าของขวัญข้าวเอาไว้ บังคับให้เธอเงยหน้า
ขึ้นมองสบสายตาด้วย

“ปล่อยฉันนะ” ขวัญข้าวยกมือขึ้นผลักอกของคเซนทร์อย่างแรง แต่
ร่างเขาแทบไม่ขยับ เธอเลยทุบลงไปแรงๆ หลายที พยายามที่จะขึ้นหน้าหนี
จากมือที่จับกรอบหน้าอยู่ แต่ยิ่งฝืนมันก็ยิ่งเจ็บเพราะเขาเพิ่มแรงบีบลงไป
ดวงตาคู่คมหรือล่งจ้องมองเธอด้วยสายตาดูดัน และยิ้มเจ้าเล่ห์มุมปากของ
เขานั้นเธอเกลียดมาก มันให้ความรู้สึกที่ไม่สามารถที่จะเอาชนะเขาได้เลย
ไม่ว่าจะทางใดก็ตาม

“ไม่จูบต่อเธอ ฉันกำลังเคลิ้มเลย”

เพียง

ฝ่ามือเล็กๆ ตวัดตบที่แก้มดังฉลาดใหญ่ ใบหน้าหล่อเหลาขึ้นเป็นแดง เห็นชัดกว่าครั้งแรกที่โดนตบ และครั้งนี้มันเกิดขึ้นต่อหน้าลูกน้องทำให้ คเชนทร์ขายหน้า กรามหนาบาดแน่นจนขึ้นสันนูน ดวงตาคอมองเข้าไปใน ดวงตาคู่สวยนิ่งเย็นชา

“กล้ามากที่ตบหน้าฉันตอนนี่ขวัญข้าว” คเชนทร์เค้นเสียงลอดไรฟัน ออกมาแผ่วเบาและเย็นชาพอๆ กับสีหน้าของเขา อ้อมแขนที่คลายออก เมื่อสักครู่นี้เปลี่ยนเป็นเลื่อนมาจับต้นแขนของเธอพร้อมกับบีบแน่น

“ฉันเกลียดคุณ โอ๊ย” ขวัญข้าวพูดเสีจก็ตั้งร้องออกมาด้วยความ เจ็บ เมื่อคเชนทร์ลากเธอเข้าไปด้านในอย่างรวดเร็ว ลูกน้องเขาได้แต่ทำ หน้าตาเลิกลักไม่รู้จะทำอย่างไร รู้เพียงแต่ว่าเจ้านายคงโกรธมากที่ถูก ตบหน้า พวกเขาได้แต่ยืนมองหน้ากันไปมาและประจำอยู่ตำแหน่งเดิม ปลอ่ยให้เจ้านายเคลียร์กับขวัญข้าวตามลำพังจะดีกว่า

“ปลอ่ยนะ จะพาฉันไปไหน”

“จะลั้งสอนให้หลาบจำอย่างไรละ”

“ไม่นะ ปลอ่ย” ขวัญข้าวพยายามยื้อยุดและขึ้นตัวเอาไว้ คเชนทร์ทำ เสียงในลำคอและเขาก็ตัดสินใจย่อตัวลงแบกเธอขึ้นบ่าพาเดินตรงไปยัง ห้องนอนที่อยู่ไม่ไกลอย่างรวดเร็ว

“ว้าย” ขวัญข้าวร้องออกมาอย่างตกใจและยกมือขึ้นกำเลือดด้านหลัง ของเขาแน่นด้วยความกลัวตกลงไป พอตั้งตัวได้ก็ระดมทุบหนักๆ เพื่อให้ เขาปลอ่ยเธอลง แต่เขาก็กลับเดินโง่ๆ เปิดประตูห้องและก็ปิดล็อกแน่นหนา โดยยังไม่ปลอ่ยเธอลงจากบ่า ขวัญข้าวยิ่งใจเต้นแรงเมื่อเห็นว่าเป็นห้องนอน

“ปลอ่ยฉันสิปลอ่ย”

“ฮึบ” คเชนทร์โยนร่างของขวัญข้าวลงบนเตียงอย่างแรงและไม่สนใจ ว่าเธอจะเจ็บหรือจุก ทันทีที่ร่างเล็กกระเด็นอยู่บนเตียงนอนเขาก็ตามขึ้นไป

คร่อมเอาไว้ ตรึงข้อมือทั้งสองของเธอไว้กับฟูกแน่น ร่างหนาที่อยู่เหนือ
ร่างเล็กนั้นแทบทำให้เธอจมหายไปบนฟูกนิ่ม

“ปล่อยฉันนะไอ้คนเลว” ขวัญข้าวกรีดร้องเสียงดัง ใบบนหน้าแดงก่ำ
แม้ว่าจะกลัว แต่เธอก็พยายามที่จะขัดขึ้นและดันให้หลุดจากเขาให้ได้
หัวใจดวงน้อยเต้นรัวแรง และเธอก็ต้องหน้าเสียวเมื่อเขาจับมือทั้งสองข้าง
รวมไปไว้เหนือศีรษะด้วยมือเพียงข้างเดียว ส่วนมือข้างที่เป็นอิสระของเขา
ตอนนั้นมันค่อยๆ สอดเข้าไปภายใต้เสื้อตัวใหญ่ และมันเคลื่อนจากหน้าท้อง
เบนราบของเธอขึ้นมาถึงเนินอวบอิมภายใต้บรา เขาวางมือและกุมเอาไว้หนึ่งๆ

“อย่าทำอะไรฉันนะ อย่า”

“ของเคยๆ ไม่เห็นจะต้องกลัวเลย” คเซนทร์สัมผัสได้ถึงความอ่อนนุ่ม
เต็มกำมือ เขาเริ่มขยับปลายนิ้วไปมาลากไปล้อยู่บนเนิน ต้องการยั่วเย้าให้
ขวัญข้าวได้อาย เธอพยายามบิตตัวเบี่ยงหนีแต่ไม่พ้นมือเขาไปได้ และ
คเซนทร์ก็ทำในสิ่งไม่คาดคิด เขาเลื่อนมือไปที่ด้านหลัง ปลดตะขอบราออก
ทำให้ออกอวบอิมหลุดพ้นจากการห่อหุ้ม และเขาก็ดันมันขึ้นไปด้านบน
วางมือลงไปครอบครองสัมผัสได้ถึงปลายยอดที่แข็งซึ่งรับฝ่ามือร้อนทันที
เพียงแค่ว่าสัมผัส

“อย่างนะ อย่า” ขวัญข้าวร้องบอกเสียงสั่นรัว เธอรู้สึกหวิวไหวแปลกๆ
เพียงแค่ว่าเขาแตะต้องและตอนนี้เขากำลังทำให้เธอต้องหวีดร้องด้วยการใช้
ปลายนิ้วหยอกเย้ากับปลายยอดที่สวยงามของเธอ ขวัญข้าวจำต้องกัดริมฝีปาก
แน่นกลั้นเสียงร้องครางของตัวเองเอาไว้ ใบบนหน้าแดงก่ำ เหงื่อเม็ดเล็กๆ
ผุดเต็มหน้าผากนูน เธอพยายามห่อไหล่หนีฝ่ามือของเขาแต่ก็ไม่พ้น

“ไม่ต้องกลัวสิสาวน้อย เก่งให้เหมือนกับตอนที่เธอตบหน้าฉันเมื่อกี้
สักหน่อยก็ดีนะ”

“ไม่นะ” ขวัญข้าวผินหน้าหนีและสั่นสะท้านไปทั้งตัวด้วยความ
วาบหวิวและหวาดท้อวันผสมปนเปกันไปหมดในตอนนี้

“หึๆ” คเซนทร์กั้วหัวเราะในลำคอแผ่วเบา และก้มลงจูบที่แก้มนุ่ม

ของขวัญข้าวหนักๆ ลากไส้ริมฝีปากลงมาที่ปลายคางมนและลำคอหอมกรุ๋น เขาเลิกเลื้อยขึ้นไปกองเหนืออกอวบอิม ความงามตรงหน้าทำให้เขาจ้องมองอย่างตะลึง คเซนทร์ค่อยๆ ไ้ริมฝีปากลงไปเรื่อยๆ แต่ต้องแผ่วเบาและส่งเข้าครอบครองยอดดอกแข็งซึ่ง ขวัญข้าวร้องครางฮือในลำคอทันทีเมื่อเขาส่งริมฝีปากร้อนเข้าจับปลายยอดดสีชมพูของเธอและดูดดิ่งซบเม้มราวกับทารก

“อ๊ะ...อือ” เสียงร้องครางเล็กๆ ในลำคอของขวัญข้าวเป็นตัวกระตุ้นชั้นดีให้เขากระหายที่จะครอบครองเธอทั้งตัว ปลายลิ้นร้อนตัวตลึมความอ่อนนุ่ม ส่วนมืออีกข้างก็กอบกุ่มและหยอกเย้าทำให้ขวัญข้าวไม่เป็นตัวของตัวเอง เธอเสียวสะท้านและร้อนไปทั้งตัว เธอกำลังเคลิบเคลิ้มคล้อยตามไปกับสัมผัสสหวานไหวที่คเซนทร์สร้างขึ้นมา

คเซนทร์บีบเคลื่นและดูดดื่มราวกับกระหายมาแรมปี ขวัญข้าวทำให้เขารู้สึกเป็นหนุ่มเลือดร้อนที่พร้อมจะกระโจนเข้าหาอย่างไม่ลดละ เขาเลยวัยนั้นไปแล้ว แต่ตอนนี้ความร้อนรุ่มในกายมันตื่นขึ้นและทำให้เขาตื่นตัว ผิวเนื้อเนียนนุ่มมือและความหอมหวานที่ได้ลิ้มชิมทำให้เขาอยากที่จะถอนตัวอย่างเช่นเมื่อคืนนี้เขาเกือบจะปล้ำผู้หญิงที่หลับไปเพราะฤทธิ์ยานอนหลับที่เขาผสมไว้ในเหล้าที่บังคับให้เธอดื่มไปเหมือนกัน กว่าเขาจะทำรอยบนตัวเธอได้สำเร็จก็ปวดร้าวทรมาณเจียนคลั่งต้องข่มใจอย่างหนัก แต่วันนี้แตกต่างออกไป เขารู้สึกตัวและตอบรับสัมผัสของเขาอย่างคาดไม่ถึง เขาจุมไปทั่วอ้อมทั้งสองข้างและค่อยๆ ไ้ลงไปเรื่อยๆ ที่หน้าท้องแบนราบจนเป็นรอยแดงกระจายไปทั่ว ขวัญข้าวหอบหายใจสะท้านจนหน้าท้องกระเพื่อมขึ้นลงตามแรงหายใจของคนตัวเล็ก คเซนทร์ปล่อยมือที่จับข้อมือของขวัญข้าวออกแล้วและกำลังจะเลื่อนมันไปที่ขอบกางเกงที่เธอม้วนเอาไว้ลงไปสัมผัสกับใจกลางร่างที่ห่อหุ้มด้วยแพนตีตัวสวย เขาสัมผัสความอ่อนนุ่มผ่านเนื้อผ้า ขวัญข้าวสะดุ้งด้วยความตกใจระคนหวามไหวและพยายามที่จะหนีเขาเอาไว้ แต่ไม่ทันแล้ว เขาแต่ต้องมัน

“ยะ...อย่าคะ อ้อ” ขวัญข้าวกัตรีมฝีปากแน่น ดวงตาหลับพริ้ม คิ้วขมวดเพราะความแปลบปลาบที่แล่นไปทั่วร่างของเธอในตอนนั้น มือของเธอที่เป็นนิสระจิกลงบนบ่าแข็งแรงแน่นจนจมลึกเข้าไปในเนื้อ แต่เจ้าตัวไม่ได้สนใจ ร่างเล็กบิตส่ายไปมาเพราะความเสียวสะท้าน เธอพยายามต่อต้านด้วยเรี่ยวแรงอันน้อยนิด และสุดท้ายก็พ่ายแพ้ให้กับมัน หลงวนเข้าไปในห้วงแห่งพิศวาสที่คเซนทร์สร้างขึ้นมา เขาเลื่อนมือสอดเข้าไปภายใต้แพนตี้และแตะต้องความอ่อนนุ่มของเธอทันที ปลายนิ้วเรียวยุ่มจ้วงแผ่วเบา

“ไม่ ไม่นะ” ขวัญข้าวหน้าแดงก่ำด้วยความชัตเชินและรู้สึกร้อนฉ่าในร่างกายเพียงแค่ว่าสัมผัสกับความอ่อนนุ่มของเธอ ด้วยความด้อยประสบการณ์ทำให้เธอหลงใหลไปกับไฟพิศวาสนี้อย่างง่ายดาย ใบหน้าหวานบิตเบี้ยวด้วยความเจ็บเล็กน้อยผสมกับความซาบซ่าน เมื่อเขาแทรกเข้าไปสัมผัสภายในและสร้างความหวมไหวอย่างที่ว่าขวัญข้าวไม่อาจที่จะปฏิเสธได้เลย เธอบิตส่ายสะโพกไปมา ความรู้สึกแปลกบิตมวนเป็นเกลียวในช่องท้องจนเธอร้อนวูบวาบไปทั้งตัว

คเซนทร์ถึงกับปวดร้าวไปทั้งกายเพราะความต้องการที่พุ่งขึ้นสูง เขากัดฟันแน่นจนกรามหนาขึ้นลิ้นหนูน จนต้องอดกลั้นเอาไว้ด้วยความสามารถ ความอ่อนนุ่มชุ่มชื้นที่ต่อตรงปลายนิ้วของเขายู่่นั้นทำให้เขายิ่งฮึกเหิม คเซนทร์ยิ่งเร่งเร้าสร้างความทรमानให้กับร่างเล็กได้ร่าง

“อ้อ” ขวัญข้าวรู้สึกราวกับถูกเหยียดขึ้นที่สูงแล้วก็ค่อยๆ หล่นลงมา เธอเกร็งร่างและกระตุกต่อตรงความรัญจวนที่เธอทำให้มันซาบซ่านและทำให้หัวใจของเธอสั่นไหวเต้นรัวแรง ริมฝีปากแดงเรื่อล้นระริกครางแผ่วเบาด้วยความสุขสมที่เธอไม่รู้จักมาก่อน

คเซนทร์ค่อยผล่มือออกจากความอ่อนนุ่มชุ่มชื้นอย่างอ่อนโยน และเขาก็เลื่อนฝ่ามือจับข้อมือทั้งสองข้างของขวัญข้าวกดแนบที่นอน เลื่อนตัวขึ้นสูง ใบหน้าของเขาอยู่ใกล้กับใบหน้าหวานแดงก่ำ เขาจ้องมองเข้าไปในดวงตาหวานซึ่งที่ส่งแววหวานและก้มลงจูบที่ก้นปากของเธอแนบแน่น

ดูดีมี เขาบดเบียดตัวเข้าหาว่างบางเสียดสีกันไปมา และขวัญข้าวก็รับรู้ได้ถึงความแข็งซึ่งที่แอบอยู่ที่หน้าท้องแบนราบของเธอ มันชวนให้วาบหวิวและไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรต่อไป คเซนทร์เสียดสีกายแกร่งกับร่างเล็กเนียนนุ่ม ก่อนที่เขาจะเกร็งร่างผละริมฝีปากออกเล็กน้อย คำรามลั่นในลำคอ กัดฟันแน่นบดเบียดตัวเข้าหาแนบชิดจนร่างเล็กจมไปกับพุงนึ่ม ก่อนที่เขาจะลั่นสะท้านไปทั้งตัว คเซนทร์กดจูบหนักๆ ที่กลีบปากนุ่มดูดีมีจนริมฝีปากอวบอูมของขวัญข้าววมแจ๋ เขาผละออกยกตัวขึ้นเล็กน้อย จ้องมองใบหน้าหวานแดงกำไ้ได้ร่างที่หอบหายใจสะท้านด้วยสายตาพราวระยับ

“บทลงโทษเล็กๆ น้อยๆ จากฉันทำให้เธอตัวลั่นได้ขนาดนี้เลยหรือหีม” คเซนทร์กระซิบเสียงแหบพร่า และตรงข้ามกับความรู้สึกของเขาในขณะนี้ มันฝืนกับความรู้สึก

“ถอยไปนะ” ขวัญข้าวผินหน้าหนี ยังไม่กล้าลื้มตามองเขาด้วยอับอาย ริมฝีปากลั่นระริกได้แต่ไล่ให้เขาลุกออกจากร่างของเธอด้วยน้ำเสียงลั่นๆ

“อย่างนั้นหรือ เธอยังตัวลั่นอยู่เลย ฉันว่าอยู่แบบนี้หน้าจะดีกว่า” คเซนทร์ลากไ้ริมฝีปากไปตามแก้มนุ่มแผ่วเบา แต่จะจูบอย่างยั่วเข้าชวนให้ขนในกายของขวัญข้าวลุกชู เธอพยายามบิิดข้อมือและขยับตัวหนี แต่คเซนทร์ไม่ยอมปล่อย

“ถอยไป” ขวัญข้าวกัดฟันข่มความลั่นสะท้านเอาไว้ พยายามไม่ให้ร่างกายของเธอเสียดสีกับเขามากนัก แต่มันแทบเป็นไปไม่ได้เลย เขาทับตัวเธออยู่และยังแกล้งให้เธอลั่นไปทั้งตัวอีก

คเซนทร์ยอมปล่อยให้ข้อมือของขวัญข้าวและเลื่อนมันมากอบกุ่มอกรวบของเธอ บีบเคลঁนเบาๆ กดจูบริมฝีปากนุ่มหนักๆ และก็ตัดใจผละออกจากร่างเล็กของขวัญข้าว ความงามที่เขาเห็นทำให้เขาแทบอยากจะก้มหน้าลงไปซุกใช้อีกครั้ง ขวัญข้าวพลิกตัวหันข้างให้เขาและรีบดึงเสื้อลงมาคลุมความงามให้พ้นจากสายตาของเขาอย่างรวดเร็ว และก็ขดตัวนอนนิ่งไม่ขยับไปไหน แต่เธอก็เหลือบทางตามามองว่าเขาทำอะไร เธอเห็น

เขาลุกยืนข้างเตียง ทำให้เธอไม่กล้าขยับตัว ได้แต่ทำตัวแข็งนิ่งๆ

“เรียบบอย่างนี้ให้ตลอดก็แล้วกัน ฉันจะออกไปข้างนอก จะตามมาก็ได้นะ”

“ฉันไม่ไป”

“ก็ดี เอาจั๊นก็ได้” คเซนทร์ผายมือและยิ้มมุมปากอย่างพอใจ จ้องมองคนตัวเล็กบนที่นอนนิ่งๆ แล้วก็ห่มุนตัวเดินออกจากห้องนี้ไปอย่างรวดเร็ว ทิ้งให้ขวัญข้าวอยู่ในห้องนอนคนเดียว พอคเซนทร์ออกไปจากห้องแล้ว ขวัญข้าวก็รีบลุกขึ้นจากที่นอน ลุกจากเตียงเดินไปปิดล็อกห้องให้แน่นหนา แล้วเธอก็กลับมาที่เตียง ทิ้งตัวลงนอน พยายามครุ่นคิดถึงสิ่งที่เพิ่งเกิดกับเรื่องเมื่อคืนนี้ สัมผัสของเขาที่เขากับร่างกายของเธอมันไม่มีอยู่ในความทรงจำเมื่อคืนนี้เลย

“เขา...เขาต้องโกหกแน่ๆ แต่ว่าฉันเปลือยและก็มีรอย...”

ขวัญข้าวยกมือขึ้นลูบต้นแขนและริมฝีปากที่ถูกเขาสัมผัส เธอบอกกับตัวเองอย่างละเมอ แต่ไม่สามารถหาคำตอบเรื่องทีนอนเปลือยพร้อมทั้งร่างที่มีแต่ร่องรอยรักที่เขอบอกว่าเป็นคนทำและที่ตัวเขานึก มันทำให้เธอสับสน

“เขาทำแบบนี้ไปทำไมกัน”

ขวัญข้าวพยายามครุ่นคิดแต่ก็คิดไม่ออกว่าทำไม เธอไม่ได้เจอเขาอีกเลยนับจากวันนั้น เธอได้ข่าวของเขาจากหน้าหนังสือพิมพ์และไม่คิดที่จะเข้าไปใกล้เขาอีกเลย มีเพียงพี่สาวของเธอเท่านั้นที่พยายามจะขอพบเขา เธอรู้แต่ก็ไม่ได้ถามออกไป เพราะคิดว่ามันเป็นเรื่องส่วนตัวของพี่สาว แต่วันนี้ตอนนี้มันเกี่ยวโยงมาถึงเธอแล้วกับความสัมพันธ์ที่เธอรู้สึกสับสนเป็นอย่างมาก ไม่รู้จะเริ่มต้นอย่างไรจริงๆ

คเซนทร์ออกมาจากเคบิน เขาตรงไปยังโต๊ะอาหารที่เดิม ทิ้งตัวนั่งลงทำราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น ลูกน้องเอากาแฟดำมาเสิร์ฟอีกครั้ง

“คุณชินวุฒิตัดต่อมาว่าคุณบัญชา กำลังเดินทางมา และอีกไม่นานก็จะถึงที่นี่แล้วครับ”

“ขอบใจ เตรียมตัวให้พร้อม”

“ครับคุณคเชนทร์” ลูกน้องเขารับคำและกลับไปยืนประจำตำแหน่งของตัวเองเพื่อเตรียมพร้อมตามที่เจ้านายบอก เพราะไม่รู้ว่บัญชาจะพาใครมาบ้าง แต่ชินวุฒิกับเมธคงจะไม่ยอมให้คนแปลกหน้าขึ้นมานบนเรือนั้นจนหมดอย่างแน่นอน มีเพียงไม่กี่คนที่จะได้ขึ้นมาตามที่เจ้านายเขาได้แจ้งกับเพื่อนไว้ก่อนหน้าแล้ว ซึ่งนั่นก็จะมีพะแพงรวมอยู่ด้วย

“หึๆ” คเชนทร์ก็ล้วยหัวเราะในลำคอ ยกถ้วยกาแพ่ขึ้นจิบและมองตรงไปยังท่าเรือด้วยสายตาดำนิ่งๆ คิดถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อคืนหลังจากที่เขาบังคับให้ขวัญข้าวตีเมธเหล่าแก้วนั้น

“ไถ่อย่างนี้จริงหรือวะไอ้ช้าง มึงไม่สงสารน้องเขาหรือ”

“ไม่” คเชนทร์มองไปยังร่างของขวัญข้าวหนึ่งๆ เขาได้จัดฉากจบแล้วเรียบร้อย ที่เหลือก็คือขั้นต่อไป ภาพที่เขาจับเธอได้ถูกบันทึกเอาไว้เรียบร้อยแล้ว

“สัญญาแล้วนะไวยว่าจะไม่ทำอะไรน้องเขา” เมธกับชินวุฒิต้องตกกระไดพลอยโจนไปกับคเชนทร์จำต้องตามน้ำไป แต่ก็ยังหวังขวัญข้าวทำให้เขาต้องยุ่งกับคเชนทร์อีกครั้ง

“อืม” คเชนทร์รับคำในลำคอ เพื่อนสองคนต่างมองหน้ากันแล้วก็ถอนหายใจยาวๆ

คเชนทร์แทบไม่ละสายตาดูจากขวัญข้าวเลย เขาไม่อยากให้พลาดและเมื่อเห็นว่าเธอกำลังจะแยกออกมาจากกลุ่มที่อยู่ตรงพลอร์เต็นรำเขาก็ขยับตัวอย่างรวดเร็ว ทำให้เพื่อนสองคนที่กำลังคุยและตีเมกันเบาๆ ขยับตัวตาม ไม่ทันที่จะได้เอ่ยถามอะไร เขาสองคนก็เห็นคเชนทร์รีบเดินตามหลังขวัญข้าวไปติดๆ ก่อนที่เธอจะสลบไปคเชนทร์ก็เข้าถึงตัวได้ก่อนและแสร้งทำเป็นโอบเธอเอาไว้ราวกับประคองไม่เป็นที่สังเกต จนมาถึงหน้าห้อง เมธ

กับชินวุฒิกิริบถ่ายรูปเอาไว้แบบกันพลาดตามคำร้องขอของเพื่อน แม้จะไม่เต็มใจทำสักเท่าไรก็ตาม จนได้ภาพสุดท้ายเมื่อคเชนทร์พาขวัญเข้ามาห้องนอนไปแล้วสองคนก็มองหน้ากันพร้อมกับส่ายหน้าและเดินกลับไปยังงาน ต่อมเหล้าเพื่อเตรียมตัวปล่อยภาพพวกนี้ออกไปตามสื่อต่างๆ

“เธอกับพี่สาวทำให้ฉันต้องทำแบบนี้เองนะขวัญข้าว ฉันชักอยากจะเห็นหน้าพี่สาวของเธอพรุ่งนี้จริงๆ หึๆ”

คเชนทร์วางร่างเล็กที่ไม่ได้สติลงบนเตียงนอนแล้วก็ยกมือขึ้นเสยผมทำเอาจ้องมองเธอด้วยสายตาเย็นชา เขาพับแขนเสื้อจนไปถึงข้อศอกและปลดกระดุมเสื้อด้านบนจนเกือบหมด เผยให้เห็นอกแกร่งแน่นไปด้วยกล้ามเนื้อและมีเส้นขนอ่อนขึ้นประปราย ออกกระเพื่อมขึ้นลงตามแรงหายใจเหนื่อยๆ เพราะเมื่อสักครู่ต้องประคองร่างไร้สติของเธอมาให้แนบเนียนที่สุดและทำราวกับกำลังพลอดรักกัน ดีที่ว่าห้องพักเขาอยู่ไม่ไกลสักเท่าไร ทำให้ไม่ต้องอึดใจจนเป็นที่สังเกต การ์ดของเขานั้นไม่ได้ทราบแผนนี้ มีแต่เพื่อนสองคนเท่านั้นเพราะเขาบอกให้มันร่วมมือ ถ้ามันไม่ร่วมมือเขาก็จัดการเองได้โดยไม่ยากอย่างแน่นอน

คเชนทร์ขยับตัวนั่งลงที่ข้างเตียงหมิ่นๆ เขาเอื้อมมือไปปลดรองเท้าสั้นสูงที่เจ้าตัวใสเอาไว้เหยียดลงบนพื้นห้องนอนอย่างไม่สนใจใยดี และก็เลื่อนมือไปที่ริมฝีปากอวบอิมเรื่อของเจ้าตัว เขาจัดการใช้มือขยี้แรงๆ จนมันแดงก่ำ และลิปสติกที่เธอทาเอาไว้บางเบา ก็เลอะออกมาราวกับว่าถูกระดมจอบอย่างหนัก เท่านั้นยังไม่พอ เขาใช้นิ้วคืบเนื้อตรงบริเวณต้นคอไล่ลงมาถึงเนินอกที่พันขอบชุดราตรีที่เธอใส่อยู่จนเป็นรอยแดงกระจายเต็มไปหมด และตอนนี้สิ่งที่เขาต้องทำคือทำให้เธอเปลือยเปล่าอยู่บนเตียงกับเขา คเชนทร์ไม่รอช้า เขาจับตัวเธอขยับจัดการรูตชิบที่ด้านหลังและดึงจนชุดที่เธอใส่ติดกายเอาไว้หลุดพ้นจากร่างกลมกลึงที่ตอนนั้นเหลือเพียงแพนตี้ตัวเล็กกับบราที่ห่อหุ้มความนุ่มหยุ่นลื่นทะลักเอาไว้ ผิวขาวตัดกับชั้นในสองชั้นสีดำทำให้คเชนทร์ถึงกับลอบกลืนน้ำลายลงคอ มันสวยงามน่าสัมผัส

ริมฝีปากลงไปแตะต้อง

“บ๊วย” คเซนทร์สบถอย่างหัวเสียเมื่อเขาเกือบแตะมือเข้าไปกอบกุ่ม
เต้าสวยไว้ในอุ้งมือแล้วเซียว ดีว่าชะงักเอาไว้ก่อนที่จะสัมผัส เขาถึงกับ
เหม้มปากแน่นจนเป็นเส้นตรง ดวงตาดูดันไหวระริก เหงื่อเม็ดเล็ก ๆ ฝุดเติม
หน้าผากนูน ความร้อนในตัวเริ่มระอุขึ้นทีละน้อยจนเขาปวดร้าวที่แกนกาย
และต้ออดอกลิ้นเอาไว้ หัวใจเขาเริ่มเต้นแรง คเซนทร์เบือนหน้าหนีจาก
ความเย้ายวนชั่วครู่เพื่อระงับสติอารมณ์ของตัวเองเอาไว้ก่อนจะหันกลับมา
มองความงามตรงหน้าอีกครั้ง คราวนี้เขากลิ่นใจคืบหน้าบีบตื้นื่อขาวๆ ของเธอ
จนเป็นรอยแดงจ้ำ อกอวบอิมที่ได้สัมผัสมันนุ่มมือจนแทบทำให้สติเขา
กระเจิง เขาทำรอยกระจายไปทั่วอกแล้วก็ลากลิ้มไปที่หน้าท้องแบนราบของ
เธอ พยายามไม่มองไปยังใจกลางร่างและสะโพกกลมกลิ้ง พอได้รอยเยอะ
จนพอใจแล้วคราวนี้ก็ต้องขยับมาที่ต้นขาอ่อน เขาสัมผัสมือไปที่ต้นขาของ
เธอและแยกออก กลิ่นใจทำรอยอย่างรวดเร็วและมันก็แดงจนสมใจ เขา
รีบสะบัดผ้าห่มมาคลุมร่างของเธอเอาไว้ ลูกชิ้นยื่นหันหลังให้กับขวัญข้าว
และสุดหายใจเข้าปอดลึกๆ กลิ่นสบสาวหอมกรุ่นและสัมผัสเนียนมือนั้น
ทำให้เขาลิ้นเทิ้มไปทั้งตัวด้วยความกระสัน

“อย่าเพิ่งคเซนทร์ มึงจะลักหลับไม่ได้ ไม่ได้เด็ดขาด ໄ໊ໄວ້!”

คเซนทร์เค้นเสียงลอดรถไฟนออกมาเข้มๆ พยายามฝืนตัวไม่ให้หันไป
มองร่างเล็กของขวัญข้าวที่อยู่บนเตียง ก่อนที่เขาจะกระแทกเท้าเดินเข้าไป
ในห้องน้ำอย่างรวดเร็ว เขารีบปลดเสื้อผ้าออกจากตัวจนเปลือยเปล่า และ
เข้าไปอยู่ใต้ฝักบัวอาบน้ำ เปิดน้ำเย็นให้รินรดกายร้อนผ่าวของเขาทันที
เพื่อให้สายน้ำระงับความเร่าร้อนที่ตีขึ้นมาจนเขาปวดร้าวไปทั้งตัว ภาพความ
งามของขวัญข้าวยังอยู่ในมโนสติของเขาแม้จะพยายามสลัดออกเท่าไร
มันก็ไม่หลุดเสียทีจนเขาต้องทำให้ตัวเองอ่อนคลาย คเซนทร์ครางเสียงดัง
ลั่นผสมกับเสียงน้ำที่ไหลกระทบพื้นกระเบื้องชั้นดี ร่างหนาสิ้นสะท้านและ
คำรามลั่นเมื่อถึงฝั่งฝันด้วยตัวเอง อย่างน้อยมันก็ดับอาการร้อนรุ่มของเขา

ได้บ้าง เขายังไม่ออกมาจากห้องน้ำง่ายๆ เพราะไม่อย่างนั้นคงได้กระโจน
เข้าหาร่างเล็กบนเตียงแน่ๆ เขาใช้เวลาอยู่กับน้ำเย็นจนรู้สึกดีขึ้นก็ค่อยออก
มาพร้อมกับหยาดน้ำพราวเต็มตัว คเซนทร์เซ็ดตัวจนแห้งและเส้นผมก็
หมาดๆ เขาทาครีมที่ตัวลวกๆ โยนผ้าขนหนูใส่ตะกร้า เดินเปลือยกาย
ตรงมายังเตียงนอนนุ่มที่ร่างเล็กยึดครองอยู่ ใจกลางร่างเขายังไม่สงบง่ายๆ
แต่มันก็ไม่ร้อนรุ่มดังเช่นตอนแรกสักเท่าไร เขาสอดมือเข้าไปใต้ผ้าห่มและ
ปลดบราออกอย่างช้าๆ ตามมาด้วยแพนตี้ตัวเล็ก พอติงมันพันปลายเท้า
บอบบางได้ก็ถอนหายใจหนักๆ เอาทั้งสองชิ้นวางไว้ที่เก้าอี้ปลายเตียง ไม่ได้
โยนลงไปรวมกับเสื้อผ้าตัวอื่น เขาเดินเข้าไปในห้องน้ำ หยิบเอาชุดของตัวเอง
ที่สลัดไว้มาโยนให้เกลื่อนกระจายบนพื้นห้อง และก็จัดการชวนตัวเองให้
เป็นรอยที่หน้าอกบ่าไหล่เท่าที่จะเอื้อมือถึง เพื่อให้เป็นหลักฐานว่าเขากับ
เธอได้ร่วมรักกันอย่างร้อนแรงเหมือนกับร่องรอยที่เขาทำไว้ตามตัวเธอ เขา
ไม่คิดว่าขวัญข้าวจะเป็นสาวชอรูปขนาดนี้ เขาไม่เคยสนใจเธอสักเท่าไร
เมื่อตอนที่คบกับพี่สาวของเธอและไม่ค่อยได้เจอกันด้วยซ้ำไป เหมือน
เจ้าตัวเองก็ไม่ได้เอ็งอยากจะพบหน้าเขา อาจจะเพราะคอยปิดบังความซู้ของ
พี่สาวอยู่นั่นแหละ วันที่เขาได้เจอเธอและอยู่กับเธอนานที่สุดก็เป็นวันที่เขา
ลากเธอขึ้นรถตระเวนตามหาพี่สาวของเธอกับชายซู้ และเกือบจะฆ่าเธอกับ
มือในบ้านพักของเธอนั่นแหละ เขาจำได้แต่ร่างที่สั่นเทากับน้ำเสียงปฏิเสธ
แม้ว่าเขาจะถามสักเท่าไรเธอก็ปากแข็งไม่ยอมบอกว่าพี่สาวอยู่ที่ไหน กลัวเขา
แต่ก็ไม่ยอมคายความลับของพี่สาวออกมา ถือว่าใจแข็งพอสมควรเลยแหละ
สำหรับเด็กสาวตัวเล็กๆ ในตอนนั้น

“เธอกับพี่สาวก็คงไม่ต่างกันสักเท่าไรหรอก คงไม่เหลือความสาวให้
ภูมิใจแล้วละมั้ง น้องสาวกับพี่สาวคงมั่วไม่ต่างกัน”

คเซนทร์พึมพำเสียงแผ่วเบาและอยู่ดีๆ ก็รู้สึกหัวเสียวอย่างประหลาด
เขาสะบัดศีรษะไปมาแล้วก็ทิ้งตัวลงนอนเคียงข้าง สอดตัวเปล่าเปลือยเข้าไป
ในผ้าห่มผืนเดียวกัน เพียงแค่นือสัมผัสกับเนื้อก็ทำให้เขาร้อนผ่าวจนต้อง

พลิกตัวหันหลังให้อย่างรวดเร็ว เขาไม่ใช่หนุ่มน้อยแค่เพียงตะเนิดตะหนอย
ไพร่ร่อนๆ ในตัวก็โหมกระพือ แต่วันนี้ทำไม่ไพร่ร่อนๆ ในตัวเขามันคอยแต่
จะโหมอยู่รำไปเพียงแค่นี้ได้สัมผัสกับผิวเนียนนุ่มเท่านั้น

“ฮือ! สงสัยจะเพราะเหล่าที่ตี๋มเข้าไปเยอะเนอะ” คเซนทร์กัดฟันกรอด
ข่มความต้องการเอาไว้จนกรามหนาขึ้นเป็นสันนูน เขาสบถออกมาแล้วเบา
และโทษไปว่าที่เป็นแบบนี้เพราะฤทธิ์ของแอลกอฮอล์ที่ตี๋มเข้าไป เขาไม่ได้
รู้สึกรู้สากับขวัญชั่วสักหน่อย เขากลอกตาไปมาก่อนจะพลิกตัวนอนหงาย
เอามือกำหน้าผาก เหล่ตามองไปยังกลุ่มผมสีดำและซีกหน้าของขวัญชั่ว
เล็กน้อย พอเธอขยับตัวเขาก็รีบละลายตาทำตัวแข็งทื่อทันที พอเธอหยุด
นิ่งเขาก็เหล่ตามองใหม่ รู้สึกหงุดหงิดตัวเองเป็นที่สุด แล้วเขาก็ทนไม่ไหว
ตัดสินใจพลิกตัวไปทางเธอ เอื้อมมือไปคว้าเอวบางตึงเข้าหาตัว และใช้
ขาแข็งแรงเกี่ยวโอบขาเรียวเนียนนุ่มแนบแน่น เขาเบียดตัวเข้าหาแนบชิด
กับร่างเล็กแทบไร้ช่องว่างใดๆ กลิ่นตัวหอมกรุ่น นื้อนุ่มนิ่มทำให้เลือดใน
กายหนุ่มเดือดพล่าน และเขาต้องพยายามระงับเอาไว้อย่างสุดความสามารถ
เขาไม่สามารถข่มตาหลับได้ง่ายๆ จนเมื่อร่างกายทนไม่ไหวเขาถึงได้หลับ
ลงไป แต่ก็เพียงงีบเดียวเท่านั้นก็ต้องเบิ่งตาทรมาณไปถึงเช้าจนเมื่อขวัญชั่ว
รู้สึกตัวนั้นแหละ

“โอคอมพิวเตอร์มาให้ฉันหน่อยสิ”

คเซนทร์ตื่นจากภวังค์ความคิดแล้วก็เหลือบสายตาไปยังลูกน้อง
สั่งให้โอคอมพิวเตอร์ส่วนตัวมาให้เพื่อที่เขาจะดูงานผ่านหน้าจอฆ่าเวลา
ระหว่างที่รอบุคคลสำคัญ สติเขาจะได้ไม่กระเจิดกระเจิงไปหาขวัญชั่ว
แม้ว่าตอนนี้เขาอยากกลับเข้าไปในเคบินและตรงไปยังห้องพักฟังประตู
เข้าไปและจัดการพัตร่างของเธอให้สาแก่ใจก็ตาม

“คอมพ์ของเจ้านายครับ”

“ขอบใจ”

“เอ่อ คุณคเชนทร์จะให้ผมสั่งระงับข้าวที่ออกไปเมื่อเช้าไหมครับ พวกผมจะได้จัดการให้” ธาดาคาร์ดและเลขาฯ ส่วนตัวของเขาเข้ามากระซิบถาม แม้ว่าเรื่องข้าวจะไม่จำเป็นต้องปิดแล้วก็ตาม เพราะตอนนี้มันแพร่กระจายเป็นวงกว้าง แต่ถ้าเจ้านายเขาต้องการความเป็นส่วนตัวก็จะต้องรีบปิดข่าวเสียตอนนี้

“ไม่ต้อง ปล่อยให้ไปอย่างนั้นแหละ” คเชนทร์เหลือบสายตามองลูกน้องไหวไหวหล่นิดๆ ทำราวกับไม่แคร์อะไร

“ไม่กระทบกับธุรกิจนะครับแบบนี้ เกรงว่าทางคุณบัญญัติจะไม่พอใจสักเท่าไร”

“ไม่มีอะไรต้องกังวล”

“แน่นอนครับคุณคเชนทร์ แล้วคุณท่านว่าอย่างไรบ้างครับ”

“อืม พ่อกับแม่ฉันเหรอ ไม่มีอะไรนี่” คเชนทร์ทำเสียงในลำคอเบาๆ ก่อนจะหันไปมองหน้าลูกน้อง ทำให้เจ้าตัวถึงกับลอบกลืนน้ำลายลงคอและหัวเราะแห้งๆ

“แหะๆ ผมก็กลัวคุณท่านจะจับคุณคเชนทร์แต่งงานนี่ครับ ข้าวตั้งขนาดนี้”

“เอาน่า ถ้าจะแต่งงานก็ต้องแต่งงานสิวะ ไม่ต้องห่วงหรอก หรือพวกนายกลัวไม่มีเพื่อนเที่ยว”

“คุณคเชนทร์จะยอมถูกจับแต่งงานเหรอครับ”

“แล้วนายคิดว่าฉันจะยอมแต่งงานง่ายๆ เหรอ”

“ไม่ครับ” ธาดารับตอบกลับอย่างรวดเร็ว เพราะไม่มีใครสามารถบังคับเจ้านายเขาได้แน่ๆ

“ก็ตามนั้นแหละ มีอะไรจะถามอีกไหมหืม” คเชนทร์ยกยิ้มมุมปากดวงตาเป็นประกายเจ้าเล่ห์ ก่อนจะย่นถามกลับไปทีลูกน้อง เจ้าตัวคงอยากจรรู้ เพราะวางแผนการในครั้งนี่เขาไม่ได้บอกใครนอกจากเพื่อนสองคนเท่านั้น และในตอนนี้กำลังจะเริ่มไปตามขั้นตอนของมัน เขามั่นใจว่าสามารถ

ควบคุมได้

“ไม่แล้วครับ” ชาติดาสายหน้าไปมาแล้วก็ค้อมศีรษะให้กับคเชนทร์นิดๆ ถอยหลังกลับไปยืนที่เดิม แอบครุ่นคิดคนเดียว หรือว่าเจ้านายเขาจะชอบขวัญข้าวเข้าแล้ว ถึงได้ไม่รู้สึกรู้สึกร้อนที่ตัวเองจะต้องเป็นข่าวใหญ่ขนาดนี้ ถ้าเป็นข่าวกับคนอื่นต้องให้พวกเขาจัดการปิดข่าวไปแล้ว และไม่มีทางเล็ดลอดออกมาได้อย่างแน่นอน แต่นี่กลับไม่ให้ปิดข่าวเสียอย่างนั้น

